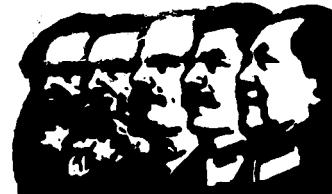

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 264 ΔΡΧ.150

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΟΑΚΚΕ-ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Κάτω από τον πόλεμο λάσπης, βίας, υφαρπαγής ψήφων και νοθείας το εκλογικό αποτέλεσμα αποτελεί νίκη.

Αυτές δεν ήταν συνηθισμένες εθνικές εκλογές για τις δυνάμεις του συνεπούς δημοκρατισμού και του διεθνισμού που ως τα τώρα εκπροσωπούσε μόνη της η ΟΑΚΚΕ.

Αυτή τη φορά συγκροτήθηκε ένα πολιτικό μέτωπο που ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά συγκρούστηκε με τα ιερά και τα δοια του ελληνικού σοβινισμού και με όλη την υποτιθέμενη "εθνική" του γραμμή. Ακόμα περισσότερο αυτό το μέτωπο ήταν καρφί στην καρδιά της ρώσικης στρατηγικής, που μεθοδικά, εδώ και τριάντα χρόνια, υφαίνει σχεδόν ανενόχλητη το χαλύβδινο ιστό της γύρω από τη χώρα.

Έτσι, το νεκρό μέτωπο συνάντησε την αναμενόμενη θύελλα. Μόνη της η ΟΑΚΚΕ ήταν ένας στρατηγικά επικίνδυνος, αλλά ταχτικά εύκολος αντίπαλος για τη φασιστική ψευτοαριστερά, που είχε επικεφαλής της τον Περισσό και τον αντιεθνικιστικό ΣΥΝ. Η συντριπτική ιδεολογική κυριαρχία αυτών των δύο μηχανισμών εξουσίας μέσα στη βάση της επαναστατικής αριστεράς και του αναρχισμού, ιδιαίτερα η καπηλεία και η αντιστροφή από αυτές κάθε αντιεθνικιστικού, δημοκρατικού και ταξικού συνθήματος, "σφράγιζε" ουσιαστικά την πολιτική απήχηση της ΟΑΚΚΕ μέσα σ' έναν περιορισμένο κύκλο ανθρώπων.

Από την άλλη μεριά το "Ουράνιο Τόξο" ανησύχησε, με το πρώτο του κατέβασμα στις ευρωεκλογές του '94, τους αντιδραστικούς, αλλά στα μάτια τους έμενε, και ήταν σε μεγάλο βαθμό, ένα κίνημα μαζικό, με τοπικές ωστόσο διεκδικήσεις, όσο κι αν αυτές ήταν από τη φύση τους επαναστατικές και όσο και αν το κατέβασμα εκείνο είχε έναν πανελλαδικό χαρακτήρα. Ως τότε το Ουράνιο Τόξο δεν έκανε κεντρική πολιτική στην Ελλάδα.

Αυτά όλα τελειώσαν με το μέτωπο. Η ΟΑΚΚΕ και η γραμμή της έσπαγαν τον παλιό πολιτικό κλοιό. Το μίγμα ήταν εκρηκτικό και αντιμετωπίστηκε καθώς έπρεπε.

Αντιμετωπίστηκε συνολικά, αλλά αντιμετωπίστηκαν και οι επιμέρους συνιστώσες του. Κυρίως όμως επιχειρήθηκε η διάσπασή του.

Το κλίμα της συνολικής επίθεσης το έδωσε ο σοβινισμός με την παλιά, δοκιμασμένη κατηγορία της εθνοπροδοσίας και της πρακτορολογίας, που πιάνει εύκολα σ' έναν πληθυσμό δίχως ενημέρωση, δουλεμένο χρόνια με την οι-

κουμενική επιθετική και φασιστική "εθνική στρατηγική" της τουρκοφοβίας και μακεδονοφοβίας. Η εικόνα για τις μάζες ήταν: "Οι Σκοπιανοί κατεβαίνουν στην Αθήνα". Η αιχμή αυτού του είδους επίθεσης κατευθύνοταν ενάντια στο Ουράνιο Τόξο. Γι' αυτή την προπαγάνδα η ΟΑΚΚΕ ήταν ένας απλός δούρειος ίππος, ένα ελεεινό γκρουπούσκουλο που για μερικούς ψήφους πουλούσε την πατρίδα του στον εχθρό. Η πραχτική συνέπεια αυτού του τύπου επίθεσης στο εκλογικό αποτέλεσμα ήταν η βία των ναζί της "Χρυσής Αυγής" και του "Στόχου" στο εκλογικό μας περίπτερο που το

κατέστρεψαν τρεις φορές τη νύχτα κάτω από τα μάτια της αστυνομίας, η απόπειρα τρομοκράτησης υποψηφίων μας στην ύπαιθρο, η εξαφάνιση του πακέτου των ψηφοδελτίων μας σε μερικές περιοχές, η αικύρωσή τους από σοβινιστές δικαστικούς με τη σύμφωνη γνώμη του "ακροατηρίου", σε όλες. Η επίθεση νοθείας στοχιζει αρκετούς ψήφους στο Συνδυασμό πέρα από το γενικό αρνητικό κλίμα που έφτιαξε. Όμως μόνος του ο σοβινισμός δε θα κατάφερνε κάποια σοβιαρή ζημιά στο μέτωπο. Γιατί ο σοβινισμός σαν τέτοιος είναι χρεοκοπημένος στη συνείδηση της προοδευ-

τικής και αριστερής μάζας, που είναι η πολιτική βάση του μετώπου μας. Χρειάζεται οπωσδήποτε η συνεισφορά των ειδικών σε τέτοια χτυπήματα, η συνεισφορά των σοσιαλφασιστών. Αυτοί άλλωστε είναι που έχουν τους πιο άμεσους και ζωτικούς λόγους να καθηλώσουν σε θέση μειοψηφίας την επαναστατική και δημοκρατική αριστερά. Πρόκειται για το ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και την "αριστερά" του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή όλο το ρωσόδουλο μέτωπο.

Επικεφαλής τους στη συγκεκριμένη μάχη ήταν ο ΣΥΝ, επειδή αυ-

συνέχεια στη σελ. 2

ΕΚΛΟΓΕΣ

ΟΙ ΡΩΣΟΦΙΛΟΙ ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΗ Ν.Δ

Το γενικό εκλογικό αποτέλεσμα δεν έκρυψε μέσα του καμία έκπληξη. Βγήκε κυβέρνηση το κόμμα που έκανε το εκλογικό πραξικόπεια γιατί η δική του "εθνική" στρατηγική είναι η "εθνική" στρατηγική όλης της αστικής τάξης και δυνάμωσαν όλα τα κόμματα που ηγούνται αυτής της στρατηγικής δηλαδή το ψευτοΚΚΕ, το ΔΗΚΚΙ, και πάνω απόλα το ΣΥΝ.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η "εθνική" στρατηγική είναι ο ρωσόφιλος αντιευρωπαϊσμός με ταυτόχρονη συμμετοχή στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι λοιπόν φυσικό να κερδίζει την εξουσία το μεγάλο αντιευρωπαϊκό κόμμα με ευρωπαϊκή πρόσοψη, το ΠΑΣΟΚ, και να δυναμώνει στο έπακρο το ρωσόδουλο κόμμα με ευρωπαϊκή εμφάνιση, ο ΣΥΝ.

Αλλά και τα δύο φανατικότερα

και ανοιχτά αντιευρωπαϊκά και ρωσόφιλα κόμματα το ΔΗΚΚΙ και το ψευτοΚΚΕ βγαίνουν ενισχυμένα από τη μάχη. Οι χαμένοι αντίθετα της μάχης είναι τα δύο σοβινιστικά ρεύματα της αστικής τάξης, η εβερτική Ν.Δ και η ΠΟΛΑ που δεν μπορούν για εσωτερικούς κύρια λόγους να ξεκαθαρίσουν την πορεία τους. Ο σοβινισμός που δεν είναι απόλυτα υποταγμένος στη ρώσικη στρατηγική είναι καταδικασμένος να νικήθηκε στις εκλογές και νίκησε η πολυπρόσωπη και λεπτότερη ρώσικη ταχτική.

Όμως αυτή η νίκη δεν εκφράζεται τόσο στα νούμερα των ψήφων και στους αριθμούς των βουλευτών. Εκφράζεται κυρίως σους εσωτερικούς συσχετισμούς μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα. Είχαμε άλλωστε γράψει ότι αυτές οι εκλογές δεν θα αποφάσιζαν για το ποια θα ήταν η κυβέρνηση, αλλά για το ποιοι θα ήταν μετεκλογικά οι συσχετισμοί μέσα στα ίδια τα δύο κόμματα. Τα αποτελέσματα επαληθεύουν τις δύο βασικές εκτιμήσεις μας: Πρώτον ότι το εκλογικό πραξικόπεια, που έγινε σε συνεννόηση Σημίτη - Έβερτ, οδηγούσε σε κυριαρχία των αντίστοιχων γηγετικών ομάδων μέσα στα δύο κόμματα, και δεύτερον ότι σε περίπτωση ήττας του ο

Έβερτ είχε εξασφαλίσει την ηγεμονία του μέσα στη Ν.Δ. Πραγματικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ σχεδόν συνετρίβη η πιο δυτικόφιλη τάση του, η τάση Αραένη, ενώ μειώθηκε πολύ η δύναμη της υπερσοβινιστικής τάσης Τσοχατζόπουλου. Αντίστοιχα εκσφενδονίστηκαν στα ύψη οι εισοδιστές της κλίκας Λαλιώτη - Σκανδαλίδη - Γ.Παπανδρέου. Στη Ν.Δ. ο αντιευρωπαίος Έβερτ κυριάρχησε στην πλειοψηφία των βουλευτών της Ν.Δ. δηλαδή και στο σημείο εκείνο που είχε προηγούμενα τη μεγαλύτερη αδυναμία. Για τη μέθοδο αυτής της κυριαρχίας είχαμε μιλήσει στο προηγούμενο φύλλο. Με τον εκλογικό αιφνιδιασμό εξουδετερώθηκαν οι υποψήφιοι βουλευτές που ήταν εξαρτημένοι από τα ιδιωτικά και μεσαία τμήματα της αστικής τάξης και ευνοήθηκαν σε συνέχεια στη σελ. 3

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

τός αποτελεί τη “διεθνιστική”, “δημοκρατική”, “ευρωπαϊκή”, “φιλομειονοτική” πρόσοψη για όλο αυτό το σκυλολόγο. Ο ΣΥΝ λοιπόν και οι άλλοι συγκέντρωσαν από την αρχή τα πυρά τους στην ΟΑΚΚΕ. Το βρόμικο κείμενο της Εποχής ήταν το γενικό υπόδειγμα αυτής της επίθεσης (δημοσιεύεται αλλού σε αυτό το φύλλο της ΝΑ). Η λάσπη της Εποχής θύμιζε στον εξωκοινοβούλευτικό χώρο ότι η ΟΑΚΚΕ ήταν μια “σταλινική” σέχτα και επαναλάβαινε τις γνωστές κατηγορίες του μ-λ μικρόκοσμου για την “τρελή” αντιράσικη γραμμή της.

Στόχος της λάσπης ήταν να μην επιτρέψει στους φανατικούς αντιεθνικούς να ψηφίσουν το μέτωπο, επειδή δήθεν η ΟΑΚΚΕ μέσα από αυτό παράσερνε το αγνό και άβγαλτο Ουράνιο Τόνο σε καταστροφικούς και μειοψηφικούς δρόμους.

Αυτό ήταν το πρώτο χτύπημα “αριστερού” τύπου.

Το δεύτερο και πιο αποδοτικό είχε πάλι κέντρο το ΣΥΝ και προσπαθούσε κυρίως να λεηλατήσει τους πλατιούς δημοκρατικούς ψήφους της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου στις ευρωεκλογές.

Αυτό απέδωσε πολύ στην τούρκικη μειονότητα και συνίστατο στην επίμονη υπενθύμιση του γεγονότος ότι ο ΣΥΝ έχασε το '94 τη Βουλή για λίγες χιλιάδες ψήφους. Τώρα τα τσιράκια του ΣΥΝ πίεζαν τους φίλους μας αφιερώνοντας τους τόσο χρόνο όσο είναι αδύνατο να φανταστεί κανείς και τόνιζαν ότι ψήφος στο μέτωπο σημαίνει “ούτε ένας αντιεθνικούς βουλευτής”.

Το τρίτο χτύπημα σε συγχορδία ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ ήταν ότι πολύ καλός είναι ο διεθνισμός, αλλά δεν είναι διεθνισμός να συνεργάζεται κανείς με το υπουργείο εξωτερικών των “Σκοπίων”. Αυτή είναι “αριστερή” μετάφραση της παλιάς μοναρχοφασιστικής κατηγορίας ενάντια στους τοτινούς αληθινούς κομμουνιστές. Αυτός είναι ο σοσιαλφασισμός.

Αυτή τη βρωμοδουλειά την έκανε παντού και με υστερικό τρόπο και το ψευτοΚΚΕ και λιγότερο το ΠΑΣΟΚ, αλλά όλοι με πολύ μεγαλύτερη ένταση απ' ότι η παλιά σοβινιστική δεξιά.

Αντίστοιχα, για να χτυπήσει το Ουράνιο Τόξο η ψευτοαριστερά δούλεψε με το σκέλος ΠΑΣΟΚ. Γιατί το Ουράνιο Τόξο δε θα μπορούσε να είναι ευάλωτο ούτε από το ΣΥΝ ούτε από το χρεοκοπημένο στους εθνικά Μακεδόνες ψευτοΚΚΕ. Το Ουράνιο Τόξο σαν πολιτική έκφραση ενός μαζικού κινήματος, όπως το μακεδονικό, χτυπήθηκε από τις ρεφορμιστικές αυταπάτες που υπάρχουν σε κάθε μαζικό κίνημα σε εποχές ύφεσης. Στις ευρωεκλογές οι συνειδητότεροι εθνικά μακεδόνες ψήφισαν σαν σγάλοι αυτό που πιστεύαν, στις βουλευτικές ψήφισαν την καλύτερη κατά τη γνώμη τους και για τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους συνθήκες πολιτικής εξουσίας. Ψήφισαν λοιπόν τους δήθεν προοδευ-

τικούς έλληνες αστούς που εμφανίστηκαν σαν εθνικά Μακεδόνες και ζήτησαν την ψήφο τους στο όνομα του ρεαλισμού. Άνθρωποι σαν το Σότσκο στη Φλώρινα, που εμφανίστηκαν με τον πιο ακραίο μακεδονισμό αυτού του είδους, έπαιξαν τον ειδικό ρόλο να μειώσουν τη δύναμη του Ουράνιου Τόξου και, συνακόλουθα, τη δύναμη του κοινού μετώπου στη Βόρεια Ελλάδα.

Ωστόσο είχε και το Ουράνιο Τόξο το δικό του χτύπημα από τα δεξιά, το χτύπημα από το μακεδονικό σοβινισμό, που εκφράστηκε εξωτερικά από τους Τσακνιά, Σιδηρόπουλο (προκήρυξη του Τσακνιά υπάρχει αλλού) και εσωτερικά, μέσα δηλαδή από το ίδιο το Ουράνιο Τόξο, από τους Τρ. Πα-

τικούς έλληνες αστούς που εμφανίστηκαν σαν εθνικά Μακεδόνες και ζήτησαν την ψήφο τους στο όνομα του ρεαλισμού. Άνθρωποι σαν το Σότσκο στη Φλώρινα, που εμφανίστηκαν με τον πιο ακραίο μακεδονισμό αυτού του είδους, έπαιξαν τον ειδικό ρόλο να μειώσουν τη δύναμη του Ουράνιου Τόξου και, συνακόλουθα, τη δύναμη του κοινού μετώπου στη Βόρεια Ελλάδα.

Μέχρι τώρα η ΟΑΚΚΕ μιλούσε τρία τέταρτα ή τρία δεκάλεπτα στην κρατική τηλεόραση σε ώρα μεγάλης ακροαματικότητας και προγραμματισμένη από τα πριν, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στον πολίτη να πληροφορηθεί την ώρα μετάδοσης από τις εφημερίδες.

Τώρα η συμμορία Λαλιώτη, Ρέππα, Πανταγιά και Σία έδωσε μόνο ένα πεντάλεπτο για κάθε κρατικό ή ιδιωτικό κανάλι και φρόντι-

για την ελληνική επαναστατική αριστερά.

Για πρώτη φορά η διεθνιστική και δημοκρατική κατεύθυνση μέσα στο κίνημα πλησιάζει σε απόσταση αναπνοής το πιο πρωθυμένο απόσπασμα του σοσιαλφασισμού μέσα στην αριστερά, το Μ-Λ ΚΚΕ, ενώ δεν είναι πια μακριά η κιβωτός της “Μαχόμενης Αριστεράς”, στην οποία έχουν κλειστεί όλοι οι απελπισμένοι κνίτες και τα κουφάρια του μ-λ για να διασωθούν από το φανταστικό τους φιλελεύθερο κατακλυσμό.

Οι ψήφοι αυτοί είναι προϊόν της αντίστροφης πορείας από εκείνη των εχθρών. Αυτοί προσπάθησαν να αποσαθρώσουν το μέτωπο, αλλά υπήρξαν άλλοι που ήρθαν για να το στηρίξουν ηθικά και πολι-

πλευρές ανάγκη του να πραγματοποιηθεί και να δυναμώσει όσο γίνεται πιο γρήγορα.

Πραγματικά, κάθε τίμιος και ειλικρινής δημοκράτης, ακόμα και αν ήταν απλός παρατηρητής σ' αυτή τη μάχη, δεν μπορεί να μη χαιρετίσει αυτούς τους χιλιάδες ανθρώπους που ενάντια στα κύματα της άγνοιας και του φανατισμού αντέταξαν τη θέλησή τους για μια άλλη συνολική πορεία του λαού και της χώρας, για μια πορεία που είναι σε τέλεια σύγκρουση με το σκοταδισμό όλων των άλλων πολιτικών δυνάμεων, μικρών ή μεγάλων, που κατέβηκαν σ' αυτές τις εκλογές.

Είναι λοιπόν η ποιότητά τους που κάνει πολλούς αυτούς τους ψήφους και που διαμορφώνει ουσιαστικά ένα νέο πολιτικό πόλο μέσα στη χώρα. Αυτός ο πόλος έχει σαν πρώτο του καθήκον να συγκρουστεί με τον ψεύτικο διεθνισμό και να τον ξεσκεπάσει. Αυτό σημαίνει πάνω απ' όλα σύγκρουση με το ΣΥΝ και ξεσκεπάσμα του σαν το πιο βρόμικο και ύπουλο κόμμα του σοσιαλφασισμού. Δε θα πρέπει να μείνει ούτε ένας δημοκράτης, ούτε ένας διεθνιστής στα χέρια των ξεσκολισμένων τραμπούκων που καθοδηγούν το ΣΥΝ.

Αν ο δημοκράτες και οι διεθνιστές δραπετεύουν από την ιδεολογική και πολιτική επιρροή του ΣΥΝ, θα μπορέσει να φτιαχτεί ένα ισχυρό αριστερό μέτωπο στη χώρα που θα αντιπαρατεθεί στη μεγάλη τελική μάχη με τους ρωσόδουλους του ψευτοΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ και με τους σοβινιστές της ΝΔ, για να αναχαιτίσει τον επερχόμενο φασισμό και να εμποδίσει τον πόλεμο.

Η αληθινή δύναμη αυτού του εκλογικού αποτελέσματος θα κριθεί από το πόσο γρήγορα και πόσο βαθιά θα προχωρήσει η εκλογική ενότητα της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου και πόσο γρήγορα οι πρωτοπόροι αριστερών μέτωπο στη μεγάλη τελική μάχη με τους ρωσόδουλους του ψευτοΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ και με τους σοβινιστές της ΝΔ, για να αναχαιτίσει τον επερχόμενο φασισμό και να εμποδίσει τον πόλεμο.

Η αληθινή δύναμη αυτού του

Μια γενική εκτίμηση

Για πρώτη φορά σε εκλογές το υπουργείο Εσωτερικών δεν έδωσε στους μικρούς συνδυασμούς αναλυτικές καταστάσεις με τους ψήφους όλων των κομμάτων σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες. Ακόμα και την τρίτη μέρα μετά τις εκλογές αρνιόνταν να μας δώσουν όλα τα στοιχεία και μας παρέπεμπαν στη Δέλτα Πληροφορική που θα τα διέθετε σε λίγες μέρες. Θα έχουμε λοιπόν ολοκληρωμένα συγκριτικά και κατά περιφέρειες αποτελέσματα στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής.

Προς το παρόν δίνουμε στους αναγνώστες μας τους ψήφους της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ σε μερικές χαρακτηριστικές περιφέρειες για να βγάλουν μερικά πρώτα ποιοτικά συμπεράσματα:

Α' ΑΘΗΝΑΣ	76
Β' ΑΘΗΝΑΣ	176
Α' ΠΕΙΡΑΙΑ	32
Β' ΠΕΙΡΑΙΑ	63
ΥΠΟΛ. ΑΤΤΙΚΗΣ	58
Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	77
Β' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	56
ΦΛΩΡΙΝΑ	746
ΠΙΕΛΛΑ	633
ΚΑΣΤΟΡΙΑ	116
ΗΜΑΘΙΑ	135
ΚΙΛΚΙΣ	93
ΕΒΡΟΣ	45

σέ με σχολαστικότητα να προβληθούν όλα στις 11 το πρωί ή τις 2 το βράδυ (Αντέννα) και σε κάθε περίπτωση απροειδοπόίητα. Ήταν το σύστημα “πεντάλεπτα υπό εχεμύθεια”. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ΕΡΤ2 είχε προγραμματίσει το πεντάλεπτο μας για την Πέμπτη στις 19 του μήνα στις 2.30 και τελευταίο στιγμή της ήρθε άνωθεν εντολή (όπως μας είπαν οι αρμόδιοι) να το μεταφέρει την επόμενη το πρωί. Αυτή η φίμωση ήταν αποφασιστική όταν επρόκειτο για έ

Η ΔΙΑΚΟΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Είσοδος των Ναζί-Φίμωση του Μετώπου

Η Διακομματική που συγκάλεσε το Υπουργείο Εσωτερικών την Τετάρτη στις 11 του Σεπτέμβρη ήταν ένας σταθμός στη μεταπολιτευτική πολιτική ιστορία. Ενώ φαινόταν σαν μια συνηθισμένη προεκλογική σύσκεψη ρουτίνας, είχε ένα βαθύ πολιτικό περιεχόμενο, γιατί σημαδούσε μια νέα περίοδο πολιτικού αυταρχισμού.

Σ' αυτή τη διακομματική αναγορεύτηκε σε ισότιμο πολιτικό συνομιλητή όλων των κομμάτων και σε ισότιμο συμμετόχο των κρατικών θεσμών η ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Ταυτόχρονα για πρώτη φορά μετά από 10 χρόνια ελαττώθηκε μέχρι σχεδόν εξάλειψης (5 λεπτά) ο χρόνος ομιλίας των μικρών κομμάτων, που έφτανε κατά μέσο όρο τα 45 λεπτά.

Ήταν ολότελα φυσικό η άνοδος της "Χρυσής Αυγής" σε επίπεδο κόμματος με όλα τα δικαιώματα εκπροσώπησης που μπορεί να έχει ένα μικρό κόμμα να συνδυάζεται με τον πραχτικό τηλεοπτικό υποβιβασμό στο ελάχιστο του συνασπισμού Ο-

ΑΚΚΕ - ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ. Η διαφορά αυτής της Διακομματικής με τις προηγούμενες είναι ότι σ' αυτήν πρόεδρος είναι ο Υπουργός Εσωτερικών και όχι ο Υφυπουργός Τύπου, όπως γινόταν μέχρι σήμερα, και κυρίως ότι τώρα η Διακομματική είναι θεσμοθετημένη με νόμο σαν επίσημο πολιτικό όργανο και όχι άτυπο.

Στις παλιότερες συνεδριάσεις τα κόμματα πήγαιναν και συμμετείχαν στη Διακομματική κάτω από πίεση, ενώ μετά το '90, είχαμε την παρουσία στη Διακομματική όλων των μικρών κομμάτων με πανελλαδικό ή σχεδόν πανελλαδικό κατέβασμα στις εκλογές.

Έτσι η σημερινή θεσμοθετημένη παρουσία των μικρών κομμάτων στη διακομματική μπορούσε να εμφανιστεί σαν μια πράξη δημοκρατισμού της κυβέρνησης Σημίτη. Όμως δεν είναι. Και όχι μόνο γιατί η συμμετοχή των μικρών στη διακομματική γίνεται με τόσο καθυστερημένο

τρόπο, ώστε να μην υπάρχει πραχτικά παρά μόνο μια βδομάδα καιρός για την προβολή των θέσεών τους στην τηλεόραση, αλλά επειδή συμμετέχουν θεσμικά πια οι ναζιστές (καθώς και οι χουντικοί της ΕΠΕΝ).

Είναι έτσι φανερό ότι ο κύριος στόχος της θεσμοθέτησης δεν ήταν ο δημοκρατισμός, αλλά η κατοχύρωση της θέσης των ναζιστών, καθώς και των χουντικών μέσα σ' αυτή.

Η πιο τρανή απόδειξη γι' αυτό είναι ότι ο νόμος Σημίτη προβλέπει τη συμμετοχή στη διακομματική όλων των κομμάτων που κατεβαίνουν στις μισές περιφέρειες της χώρας ακριβώς για να μπορεί να συμμετέχει η "Χρυσή Αυγή". Αυτή πάσχει ακριβώς στο ότι δε βρίσκει πολλούς ανθρώπους που να είναι ταυτόχρονα πάνω από 25 χρόνων και κάτω από κάθε όριο πολιτικής αθλιότητας, ώστε να εκτεθούν ανοιχτά σαν υποψήφιοι του ναζισμού. Αυτή η αδυναμία της "XA" είχε

φανερωθεί στις Ευρωεκλογές του '94, όπου δεν μπόρεσε να βρει τους 25 υποψήφιους που χρειαζόταν για την τηλεόραση (εννοείται ότι παρ' όλ' αυτά το ΠΑΣΟΚ τους εξασφάλισε τηλεοπτικό χρόνο).

Έτσι μπήκε στο νόμο το όριο των υποψηφιοτήτων στις μισές περιφέρειες της χώρας (δηλ. 28 υποψήφιοι).

Η κυβέρνηση Λαλιώτη-Σημίτη φρόντισε να μην ανακοινώσει πουθενά τη σύνθεση της Διακομματικής αυτής, που έτσι κι αλλοιώς θα συνερχόταν μόνο μία φορά, ώστε να μπει η "Χρυσή Αυγή" χωρίς να το μάθει κανείς.

Η ΟΑΚΚΕ και το Ουράνιο Τόξο χάλασαν αυτή την πλευρά του σχεδίου της βάζοντας ζήτημα "Χρ. Αυγής". Μ' αυτό τον τρόπο ξεσκέπασαν όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά ΟΛΑ ανεξάρετα τα άλλα κόμματα, που συμπαρατάχθηκαν μαζί της στο κεφαλαιώδες αυτό ζήτημα. Ιδιαίτερα ξεσκεπάστηκαν τα ψευτοαριστερά ΣΥΝ και

ψευτοΚΚΕ και τα ψευτατικά "Μαχόμενη" και "Διαρρήχτες".

Έτσι ο εκπρόσωπος μας πήρε το λόγο αμέσως μετά την εισήγηση του Υπουργού προς τα 18 κόμματα και διάβασε την παρακάτω δήλωση που ύστερα κατέθεσε:

«Ο συνασπισμός της ΟΑΚΚΕ - Ουράνιου Τόξου θεωρεί απαράδεκτη τη συμμετοχή στη διακομματική επιτροπή του ναζιστικού κόμματος "Χρυσή Αυγή". Σε καμιά ευρωπαϊκή χώρα δε θα ήταν νοητό να συναποφασίζουν όλα τα κόμματα, σε μια έστω ελάχιστη βάση, πάνω σε ζητήματα δημοκρατικής έκφρασης, μαζί με ανοιχτούς υποστηριχτές του χιτλερισμού, του δοσιλογισμού, του ρατσισμού και του αντισημιτισμού.

Καλούμε τον Υπουργό Εσωτερικών να ανακαλέσει την πρόσκλησή του στο κόμμα αυτό και όλα τα κόμματα που συμμετέχουν στη διακομματική συνέχεια στη σελ. 6

ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

χρήμα, σε κράχτες και σε οργανωτές αυτοί που είχαν πίσω τους τον καθ' αυτό κομματικό μηχανισμό. Όμως υπήρξε και μια άλλη μέθοδος, συμπληρωματική της πρώτης. Ήταν η διαμόρφωση των ψηφοδελτίων έτσι, ώστε να κατέβουν οι προς εκκαθάριση βουλευτές με πολλούς άλλους υποψηφίους της ίδιας περιφέρειας για να διαμορφωστούν οι ψήφοι. Έτσι συνετρίβη ο ευρωπαίος Ροκόφυλος από τον Σημίτη, και έτσι εξουδετερώθηκε ο κυνηγός του σαμποταριστή Λαλιώτη, Τσιπλάκος από τον Έβερτ. Αν λοιπόν μπορούμε να περιγράψουμε με δύο λόγια το αποτέλεσμα θα μιλήσουμε ότι το ΠΑΣΟΚ εγχειρίστηκε από τον Συνασπισμό ώστε να μετατραπεί σε "κεντροαριστερά" (αριστερά σε αυτή τη φρασεολογία σημαίνει άκρα δεξιά), η δε Ν.Δ. εγχειρίστηκε από τον Έβερτ έτσι ώστε να μετατραπεί σε ΠΑΣΟΚ. Η κυρίως εσωκομματική διάσταση των εκλογών είναι εκείνη που κάνει το εκλογικό αποτέλεσμα να μεταφέρεται επίσης σε μια εσωκομματική σύγκρουση, εκείνη της Ν.Δ.

Από αυτές τις εκλογές δεν θα μείνει στη μνήμη ο πρωθυπουργός, γιατί αυτός δεν άλλαξε, αλλά θα μείνει η βαθιά και αξεπέραστη κρίση μέσα στη Ν.Δ., που ίσως εκφραστεί με ένα νέο πρόεδρο.

Η ΠΑΛΗ ΣΤΗ Ν.Δ.

Η φασιστική κλίκα Έβερτ θα προτιμούσε να μην έχει πάλι η Ν.Δ. πρόεδρο τον ίδιο αποτυχημένο αρχηγό. Γι' αυτό από την κλίκα έπεσε στο τραπέζι το όνομα του α-

'Εβερτ. Όμως η ιστορία ζητάει τώρα απ' αυτόν να είναι κάτι πολύ περισσότερο απ' ότι μπορεί, δηλαδή, ένας θλιβερός έλληνας αστός πολιτικάντης. Του ζητάει να κάνει διάσπαση και να γηγεθεί μικρού κόμματος που για να πάρει εξουσία θα χρειαστεί σύγκρουση με όλο το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό. Δεν είναι τυχαίο που το νέο σύνθημα του Λαλιώτη είναι: «Όχι στη διάσπαση της Ν.Δ.» (Αυριανή, Ρέππας κ.α.). Μια τέτοια λοιπόν διάσπαση θα την άντεχαν το πολύ ο Ανδριανόπουλος ή ο Παπακωνσταντίνου. Δεν είναι τυχαίο ότι στον τύπο της Ν.Δ. έχει ήδη μείνει μόνος του ο Αδέσμευτος Τύπος στο αντιεβερτικό στρατόπεδο, δίχως όμως και αυτός να μπορεί ανοιχτά να στρίξει τον Μητσοτάκη. Η αληθινή αδυναμία της πιο δημοκρατικής τάξης, δε συσπειρώνεται πίσω από το Μητσοτάκη και ζητάει μια συμβιβαστική λύση με τον Έβερτ και τους σοσιαλφασίστες του ΠΑΣΟΚ, του ψευτοΚΚΕ, του ΔΗΚΚΙ και του ΣΥΝ. Καταλαβαίνει ότι δε μπορεί να κυβερνήσει μόνη της την ανοχή αυτού του αληθινού πλέον καθεστώτος της χώρας, που διαβέτει το στρατό, την «εθνική στρατηγική», τα συνδικάτα και τη μέση ιδεολογική και πολιτική συνείδηση των μαζών.

Αυτή η διάθεση εκδηλώνεται με την υποστήριξη μέσα στη Ν.Δ. εκείνων των τάσεων που συμβιβάστηκαν με τον φασίστα Έβερτ, δηλαδή των τάσεων Μάνου και Σουφλιά. Αυτοί οι τελευταίοι μην έχοντας καταλάβει τίποτα από την αληθινή φύση του εσωκομματικού πολέμου στη Ν.Δ. έχουν τη γελοία αυταπάτη ότι μπορούν να γίνουν πρόεδροι της. Ο Μητσοτάκης αντίθετα που έχει καταλάβει τα ποι πολλά, (αλλά όχι το βασικότερο, ότι δηλ. ο Έβερτ έχει πίσω του μια υπερδύναμη), συγκρούεται μετωπικά με τον

Σημίτη ενάντια στον πρώτο. Η απώλεια του στρατού από το φιλονατοϊκό Αρσένη και το πέρασμα του στην πιο αντιδυτική και ρωσόφιλη πλευρά του πασοκικού εθνικισμού αποτελεί ένα ιστορικό σημείο στη μεταπολιτευτική ιστορία. Τώρα θα δούμε αν ο ελληνικός στρατός θα δεχτεί τις αγορές ρώσικων όπλων και των ελλιμενισμό των ρώσικων πολεμικών στα νησιά του Αιγαίου όπως απαιτεί επίμονα τον τελευταίο χρόνο το Κρεμλίνο. Αυτή η στροφή στην εξωτερική πολιτική της χώρας έχει περιθώριο να ολοκληρωθεί στο διάστημα που πρόεδρος των ΗΠΑ θα είναι ο Κλίντον. Από την άλλη μεριά στο εσωτερικό πολιτικό μέτωπο, οι λαλιώτικοί θα χώνονται δραστήρια μέσα στο κράτος ακριβώς στο κενό που αφήνει ο Τσοχατζόπουλος στο υπουργείο Εσωτερικών. Ήδη όλοι οι δικοί του περιφερειάρχες είναι υπ' ατμόν. Βέβαια και σ' αυτή τη βρομοδουλειά του Λαλιώτη υπάρχει κάλυψη. Τα χυτπήματα στην τσοχατζόπουλική φράξια θα φαίνονται ότι προέρχονται από τον πιο «Ευρωπαίο»

ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η συγκρότηση του εκλογικού μετώπου της ΟΑΚΚΕ με το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ είναι ένα πρώτο σπουδαίο βήμα στην πάλη για την υπεράσπιση της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα. Κι αυτό γιατί αυτή η συγκρότηση βάζει στην πρώτη γραμμή εκείνα τα ζητήματα που αποτελούν σήμερα τα μεγαλύτερα ζητήματα πάλης για το μέλλον του λαού και του τόπου. Πρόκειται για το αν η Ελλάδα θα τραβήξει το δρόμο των πολιτισμένων χωρών μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, υπερασπίζομενη την ειρήνη και τη δημοκρατία, ή θα μπει στη βαρβαρότητα του πολέμου και του φασισμού, που φέρνει η υποταγή της στον “ορθόδοξο” άξονα στα Βαλκάνια.

Η κοινή διακήρυξη της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ υπηρετεί και ερμηνεύεται από την πρώτη λαμπρή προοπτική. Από την προοπτική εκείνη που αποτελεί σήμερα την πιο πατριωτική, την πιο δημοκρατική και πιο ελπιδοφόρα διέξοδο για το λαό και τον τόπο.

Έτσι λοιπόν δεν μπορούσε παρά να μπει στο κέντρο της επιθεσης από τις δυνάμεις του σοβινισμού, του φασισμού και της υποτέλειας. Τη σκυτάλη σ' αυτή την επίθεση πήραν ο Ελεύθερος Τύπος, ο Αδέσμευτος Τύπος, ο Στόχος, η Χρυσή Αυγή, η Εποχή και οι “Διαφρίχτες” του λεγόμενου Μ-Λ ΚΚΕ.

Δε θ' ασχοληθούμε με τις γελοιότητες και τις απειλές των ναζιστών της Χρυσής Αυγής και του Στόχου. Όμως οι υπόλοιπες επιθέσεις, τόσο από τα “δεξιά” όσο και από τα “αριστερά”, έχουν μια ιδιαίτερη σημασία.

ΑΠΟ ΤΑ “ΔΕΞΙΑ”

Ο Ελεύθερος Τύπος στις 28 Αυγούστου σε άρθρο του Γ. Χαρβαλιά με τίτλο «Σκόπια-Άγκυρα μαζί στις εκλογές», που αναγέλλεται στην πρώτη σελίδα, γράφει:

«Στα... νέα εκσυγχρονιστικά ήθη της εκλογικής αναμέτρησης εντάσσεται προφανώς και η κάθοδος σε πανελλαδική κλίμακα κόρματος που φιλοδοξεί να συσπειρώσει “ψευτο-Μακεδόνες αυτονομιστές”, αυτοαποκαλούμενους “Τούρκους” της Θράκης, πράκτορες ξένων υπηρεσιών και πάσης φύσεως εξτρεμιστικά στοιχεία μειωμένης πατριωτικής συνείδησης!»

Η ΣΥΜΠΡΑΞΗ του φιλοσκοπιανού σχηματισμού “Ουράνιο Τόξο” με τη γνωστή για τις αντεθνικές της θέσεις οργάνωση ΟΑΚΚΕ, που επισημοποιήθηκε με κοινή διακήρυξη των δύο φορέων, πιστοποιεί την ύπαρξη καλά οργανωμένου σχεδίου Άγκυρας και Σκοπίων με στόχο να καταγραφεί εκλογική δύναμη “μειονοτήτων” εντός της ελληνικής επικράτειας.

Μανιφέστο

Αλλωστε, δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι στο ιδιότυπο μανιφέστο του ο εκλογικός αυτός συνασπισμός καταγγέλλει τη... “βάναυση καταπίεση των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων” ως τη μεγαλύτερη έκφραση πολιτικού αυταρχισμού στην Ελλάδα.

Ταυτόχρονα, απαιτεί “την αναγνώρισή τους, όπως και την αναγνώριση των Βλάχων και

την παραχώρηση σε αυτούς όλων των δικαιωμάτων που προκύπτουν από τις διεθνείς συνθήκες”...

Ενδεικτικό της ανοχής που επιδεικνύει η κυβέρνηση Σημίτη στις μεθοδεύσεις Τούρκων και Σκοπιανών είναι το εμπρηστικό περιεχόμενο της κοινής διακήρυξης που έχει στην κατοχή του ο “Ε.Τ.”. Αρκεί ν' αναφέρουμε ότι, όπως επισημαίνει το κείμενο, η απόφαση για την εκλογική συνεργασία “Ουράνιου Τόξου” και ΟΑΚΚΕ ελήφθη το περασμένο Σάββατο στο “Σούμποτσκο”, δηλαδή την ελληνική Αριδαία, η οποία αναγράφεται με τη σλαβική ονομασία!

Στη διακήρυξη ζητείται, επίσης, “η άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας”, ενώ καταγέλλεται “η υποστήριξη που παρέχει ο ελληνικός εθνικισμός στο σέρβικο επεκτατισμό για το διαμελισμό και την εθνοκάθαρση στη Βοσνία”. Ταυτόχρονα, απαιτείται “ο άμεσος και δίχως όρους επαναπατρισμός των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων και το σταμάτημα της αφάρεσης της ιθαγένειας των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων που ζουν στο εξωτερικό”.

Παράλληλα, “καταγγέλ-λεται η συνέχιση της πολιτικής του ελληνικού κράτους της επιλεκτικής δημογραφικής αλλοίωσης των περιοχών όπου ζουν οι εθνικά Μακεδόνες”!

Προκλήσεις

Εντυπωσιακό, επίσης, είναι το ότι, παρά το μπαράς των συνεχιζόμεων τουρκικών προκλήσεων, το “Ουράνιο Τόξο” και η ΟΑΚΚΕ “καταγέλλουν ότι απέναντι στην Τουρκία ακολουθείται σήμερα (ενν. από την Ελλάδα) πολιτική κατασκευής της ιθαγένειας των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων που ζουν στο εξωτερικό”.

Όπως τονίζεται χαρακτηριστικά στη διακήρυξη, “καμιά από τις διαφορές στο Αιγαίο δε συνιστούν απειλή για τα ζωτικά κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας”... Είναι πράγματι απορίας άξιον αν, με διακηρυγμένες αυτού του είδους τις προδοτικές θέσεις, ο εκλογικός συναπισμός “Ουράνιου Τόξου” και ΟΑΚΚΕ θα αφθεί να συμμετάσχει στην αναμέτρηση της 22ας Σεπτεμβρίου, έστω κι αν δεν έχει καμία ελπίδα να αντιπροσωπευθεί στην ελληνική Βουλή...”

Το άρθρο αυτό του Ελεύθερου Τύπου αποτελεί μια παλιού τύπου φασιστική-αντικομμουνιστική επίθεση του ακραίου σοβινισμού. Αυτού που πάντα “έβλεπε” πίσω από την αρχειακή στάση των κομμουνιστών και το συνεπή αγώνα όλου του δημοκρατικού κινήματος ξένες μυστικές υπηρεσίες, για να καλύψει έτσι τη δικιά του υποταγή στις κάθε φορά μεγάλες υπεριαστικές δυνάμεις.

Τον “πατριωτισμό” των συμφέροντων του “ελληνισμού” και της “καθαρότητας της ελληνικής φυλής”, το αρρωστημένο δηλαδή όνειρο της “Μεγάλης Ιδέας”, τον πλήρων ο λαός και ο τόπος με τα δεσμά της εξάρτησης και της υποτέλειας. Γιατί πάντα ο σοβινισμός της αστικής τάξης

έψαχνε να βρει τον προστάτη του που θα του εκπλήρωνε τα αρρωστημένα όνειρα της επέκτασης.

Η αντιτούρκικη σοβινιστική υστερία, για να γίνει πράξη πολέμου, ψάχνει ξένο προστάτη!

Και αυτός ο νέος προστάτης δεν μπορεί να είναι η “φιλοτούρκικη” Ευρώπη, αλλά η “αντιτούρκικη ορθόδοξη” Ρωσία. Η γραμμή του εθνορατισμού δεν μπορεί παρά να γίνει υποστηριχτής της Σερβίας στην εθνοκάθαρση της Βοσνίας, δεν μπορεί παρά να είναι φασισμός απέναντι στις εθνικές μειονότητες της χώρας, δεν μπορεί να αναγνωρίσει την αρχή της μη επέμβασης των ξένων χωρών για τα μειονοτικά ζητήματα, όταν ο ίδιος χρησιμοποιεί την ελληνική μειονότητα στην Αλβανία για κάθε είδους επεμβάσεις.

Ένα πραγματικά δημοκρατικό μέτωπο ενάντια στο σοβινισμό είναι το μόνο μέτωπο που μπορεί να οδηγήσει τη χώρα στο δρόμο των σύγχρονων πολιτισμένων ανεξάρτητων κρατών, να σπάσει κάθε εθνική καταπίεση και διαχωρισμό στο εσωτερικό της χώρας, να ενώσει όλο το λαό συνθέτοντας μέσα από τη διαφορετικότητα έναν πραγματικά ανώτερο λαϊκό πολιτισμό.

Οι προβοκατοριολογίες του αρθρογράφου του Ελεύθερου Τύπου για “πράκτορες ξένων υπηρεσιών” και “αυτονομιστών” ηχούν σα φτηνά στιχάκια πίσω από τα ημερολόγια του τοίχου, μπροστά σε μια τέτοια λαμπρή προοπτική που χαράζουμε για το λαό και τον τόπο.

Παρ' όλ' αυτά η ΟΑΚΚΕ και το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ αντέδρασαν αμέσως σ' αυτό το δημοσίευμα, διαμαρτυρήθηκαν στον αρχισυντάκτη της εφημερίδας και ζήτησαν να δημοσιευτεί η επιστολή που δημοσιεύουμε παρακάτω:

«Προς εφημερίδα Ελεύθερος Τύπου

Υπ' όψιν κου Κούτρα.

Κε Αρχισυντάκτη,

Στο φύλλο σας της 28ης Αυγούστου της εφημερίδας σας και σε όρθρο του συντάκτη σας Γ. Χαρβαλιά γίνεται μία επίθεση με απαράδεκτους και συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς για τον εκλογικό συνδυασμό ΟΑΚΚΕ-ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Κατηγορούμαστε συγκεκριμένα σαν αυτονομιστές, σαν οργανωτές πρακτόρων ξένων μυστικών υπηρεσιών και σαν δρόγανα “Σχεδίου Αγκυρας και Σκοπίων”. Οι θέσεις του Συνδυασμού χαρακτηρισμούς για τον εκλογικό συνδυασμό ΟΑΚΚΕ-ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Κατηγορούμαστε συγκεκριμένα σαν αυτονομιστές, σαν οργανωτές πρακτόρων ξένων μυστικών υπηρεσιών και σαν δρόγανα “Σχεδίου Αγκυρας και Σκοπίων”. Οι θέσεις του Συνδυασμού χαρακτηρισμούς για τον εκλογικό συνδυασμό ΟΑΚΚΕ-ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Για την τεκμηριώσει αυτή την όχι και πολύ δημοκρατική του απαίτηση στην οποία διατάσσεται το Σύνταγμα της Ελλάδας, η οποία αποτελείται από την οποία διατάσσεται το Σύνταγμα της Ελλάδας, η οποία αποτελείται από την οποία διατάσσεται το Σύνταγμα της Ελλάδας, η οποία αποτελείται από την οποία διατάσσεται το Σύνταγμα της Ελλάδας, η οποία αποτελείται από την οποία διατάσσεται το Σύνταγμα της Ελλάδας, η οποία αποτελείται α

Δημοσιεύουμε παρακάτω το άρθρο λάσπης της Εποχής ενάντια στο Συνδυασμό μας, μια βδομάδα ακριβώς πριν από τις εκλογές (15/9). Ακολουθεί η ανταπάντηση μας με κείμενο του Δ. Λιθοξόου που δημοσιεύτηκε στο επόμενο φύλλο της Εποχής δηλαδή πολύ αργά σε σχέση με το πότε διαμορφώνονται οι συνειδήσεις των ψηφοφόρων.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ "ΕΠΟΧΗΣ"

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ: Από τον ουρανό της δικαιώσης στα τάρτα- ρα του οποτουνι- σμού

Αυτές τις μέρες της αιφνίδιας προεκλογικής περιόδου που ενέσκηψε (μόρια είναι και θα περάσει), επειδή πολλοί από μας του αριστερού χώρου μάλλον δεν έχουμε τι να ψηφίσουμε, αναπολώ (άνευ βαυκαλισμού) τις μέρες των Ευρωεκλογών '94. Την Κίνηση Πολιτών, δηλαδή, και όλες τις άγρυπνες συνειδήσεις του καιρού μας που συσπείρωσε. Από τους πολιότερους αγωνιστές της αριστεράς μέχρι τα παιδιά της Βαλτετσίου.

Το σημαντικότερο -ίσως- εκείνης της Κίνησης ήταν ότι κάλεσε για συνεργασία τους Μακεδόνες. Έγινε μια συνάντηση των αντιπροσώπων από τις δύο μεριές, όπου συζήτησαν με ειλικρίνεια χωρίς τίποτα προεξοφλημένο εκ των προτέρων. Επειδή ήμουν ένας από τους αφανείς παρόντες, είχα την ευκαιρία να χαρώ την άνευ όρων υποστήριξη στην εισήγηση του Νίκου Γιαννόπουλου και την έκδηλη αγάπη όλων των παρευρισκόμενων αριστερών προς τα παιδιά από το Βορρά. Γενικώς όλοι εκεί ήταν ένθερμοι υποστηρικτές των αιτημάτων της MAKIBE για τη μακεδονική γλώσσα, την επιστροφή των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων του Εμφυλίου, τα απαγορευμένα τραγούδια και όλες τις αδικίες που υφίστανται. Και όλοι είχαν μια συμπάθεια προς τον κόσμο της MAKIBE, τους απονήρευτους Μακεδόνες με τα σλάβικα ονόματα, τα αδρά χαρακτηριστικά και τα καθαρά βλέμματα.

Ήδη ο χώρος της "Εποχής" και η Βαλτετσίου (Κίνηση Υπεράσπισης Κοινωνικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων) είχαν κάνει πολλά για την υπόθεση αυτή. Συγκε-

ντρώσεις και αρθρογραφία για τα δίκαια της πρώην γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας επί δύο συναπτά έτη. Η Κίνηση της Βαλτετσίου είχε οργανώσει συγκέντρωση στη Νομική όπου μίλησαν οι Μακεδόνες, πρώτη φορά μεταπολεμικά, δημόσια για τα δίκαια τους, την κοινωνική ζωή τους, τη γλώσσα τους, τις αγωνίες τους. Το ίδιο γινόταν εκείνη τη μέρα και στη Θεσσαλονίκη.

Επίσης, πάλι η Βαλτετσίου οργάνωνε τότε ταξίδι με λεωφορεία μέχρι την πόλη Σκόπια για να σπάσουν οι πολίτες το εμπάργκο κατά της FYROM. Ξεχάστηκε δηλαδή το πανό σε δύο γλώσσες, ελληνικά-μακεδονικά, που φιλοτέχνησαν οι νεαροί της Αθήνας; (Το ότι δε μας πήγαν σε δίκη δε σημαίνει ότι οι πράξεις μας δεν ήταν επαναστατικές).

Τέλος πάντων, στη συνάντηση εκείνη στην ΑΚΟΑ, τα παιδιά που είχαν κατηφορήσει από την Έδεσσα στην Αθήνα αρνήθηκαν ευγενικά τη συνεργασία στις εκλογές, διότι, όπως μας εξήγησαν, είχαν κουραστεί από τις υποσχέσεις των πολιτευτών για τα ζητήματά τους και δεν έπαιρνε άλλο, ότι κινδυνεύουν να χάσουν τη μητρική γλώσσα τους και ήρθε ο καιρός ν' αγωνιστούν μόνοι τους για τη διάσωσή της στην Ελλάδα και πως ένας δρόμος αναγκαστικός για να φανούν δημόσια και να γίνουν γνωστά τα αιτήματά τους στη νεοελληνική κοινωνία είναι οι εκλογές, οι ΕΥΡΩ, για να γίνουν γνωστά και στην Ευρώπη, και επειδή αμφισβήτηται η ύπαρξή τους θέλουν να παρουσιάσουν ένα καθαρό νούμερο ψηφοφόρων των αιτημάτων τους, που ήταν τα περισσότερα πολιτισμικά. Μας είχαν φέρει και έντυπά τους, λίγο πρωτόγονα, αλλά γραμμένα με πάθος και ειλικρίνεια. Ερασιτέχνες της πολιτικής οι φίλοι μας, γι' αυτό και ειλικρινείς, τους ενδιέφεραν περισσότερο τα τραγούδια τους παρά μια πολιτική καριέρα!

Έτσι έγινε εκείνες τις μέρες το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Το τι επακολούθησε είναι γνωστό στους αναγνώστες της "Εποχής". Βέβαια δεν είναι γνωστή σε όλους τους Μακεδόνες η αφανής ανιδιοτελής υποστήριξη του κόσμου της "Εποχής" και της Βαλτετσίου στον προεκλογικό τους αγώνα παρ' όλο που ήταν δύο διαφορετικά κόμματα! Το ξέρουν όμως τα στελέχη τους πόσο βοηθήσαμε όλοι τους Μακεδόνες της Αθήνας να φέρουν εις πέρας τα προεκλογικά τρεχάματα, μιας και δω είναι το κέντρο. Θυμάμαι π.χ. πόσο βοήθησε ο Νικόλας ο Βουλέλης τον Τάσο Τίλιο για να κερδίσουν το 10λεπτο της EPT (άσχετο αν δε χρησιμοποιήθηκε). Όπου και αν πήγαν εκτός από τη γνωστή αντίδραση βρήκαν και πολλούς φίλους.

Εγώ προσωπικά χάρηκα το αποτέλεσμα των εκλογών παρά τον ερασιτεχνισμό των μελών του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ και την αφροντισιά τους και παρά το εμπάργκο από τα MME. Οι 7.500 ψήφοι ήταν μια δικαίωση και ένα χαστούκι στον εθνικισμό των Παπαθεμελήδων και σήμαινε ότι στη Μακεδονία υπάρχουν περισσότερα άγνωστα πράγματα απ' ότι νομίζαμε, και να που τώρα εμφανίζονται στο προσκήνιο της πολιτικής. Δεν μπορούσε κανείς να πει ότι δεν υπάρχει μακεδονική εθνότητα στην Ελλάδα. Ο σκοπός τους είχε πετύχει, έστω και με μικρό νούμερο, και βεβαίως είχαν αναγνωριστεί και ως επίσημο ελληνικό κόμμα.

Πέρασε καιρός, η Ζόρα διαφημίζονταν κανονικά από την "Εποχή" και πουλιόταν σαν "τρελή" στα περίπτερα και βιβλιοπωλεία του κέντρου της Αθήνας. Πολλοί έπαιρναν τηλέφωνο την "Εποχή" για να μάθουν πού θα τη βρούνε. Μέχρι που μπαίνοντας το '96 τη γλάσσα σας που είναι ποίηση (την ξέρω και 'γω), το πάθος και

Όλα αυτά τα γράφω με θλίψη και απογοήτευση, διότι είδα στις εφημερίδες την εκλογική συνεργασία ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ με την ΟΑΚΚΕ! Γιατί έτσι, ρε παιδιά; Ποια ήταν η προξενήτρα του συνοικείου μ' αυτές τις σταλίνες του μεσοπολέμου, που στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές έπιασαν πανελλαδικά 690 ψήφους!

Μ' αυτούς που υμνούν ακόμα το Ζαχαριάδη, που μάζεψε τους πρόγονους σας για σφάξιμο στο Βίτσι; Αυτούς που προσεύχονται στο Στάλιν που διέλυσε τη συμφωνία Δημητρόφ-Τίτο, όπου η Βουλγαρία αναγνώριζε μακεδονικό έθνος; Το Στάλιν διώκτη εθνοτήτων της ΕΣΣΔ; Αυτοί θα μιλήσουν για μειονότητες στην Ελλάδα; Λίγο σχιζοφρενικό δε σας φαίνεται;

Είχατε λοιπόν τόση ανάγκη για συμμαχία; Τώρα που είστε αναγνωρισμένο κόμμα και όλοι σας ξέρουμε; ΤΙ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΕΤΥΧΕΤΕ με τη συνεργασία; Πότε προλάβατε και την κάνατε;

Πότε πρόλαβαν και χάθηκαν τα αιτήματα που μας λέγατε και γράφατε κάποτε; Διότι διάβασα την κοινή αντιμετώπιση στην πλατεία Κάνιγγος και δεν είδα τίποτα δικό σας, παρά μόνο πολιτική θεωρία στο γάμο του Καραγκιόζη και ...εξωτερική πολιτική. Τόση μεγαλομανία λοιπόν; Ή κάποιοι στο συμβούλιό σας καβάλησαν το καλάμι ή έχετε τρελαθεί (το ίδιο είναι). Είναι δυνατόν τη γενική συνέλευση των Μακεδόνων που γνωρίζαμε και προσωπικά να αποφάσισε τέτοια πράγματα; Ή ανακοίνωση είναι σαν τις μαοϊκές μπροσούρες του 1975 με μόνο νέο στοιχείο τους Σέρβους και τους Τούρκους. Τους πρωτοποριακούς στην επανάσταση θέλετε να πάξετε; Μα αυτά είναι ξεπερασμένα μοντέλα. Ο ίδιος ο αγώνας για να υπάρξετε χωρίς όρους ως εθνότητα, η αγάπη για τη γλώσσα σας που είναι ποίηση (την ξέρω και 'γω), το πάθος και

το μεράκι για τα τραγούδια σας, ακόμα και η Ζόρα, όλα αυτά είναι από μόνα τους επαναστατικά, έτσι απλά, χωρίς μεγάλα λόγια. Και είναι παντού στον κόσμο όπου τα μικρά έθνη αντιστέκονται στην αγγλόφωνη ισοπέδωση. Νομίζω ότι ακολουθήσατε, βλακωδώς, τους σταλινομασίους που ψάχνουν ακόμα αντικείμενο για να δημιουργούν φασαρίες και να κάνουν το κομμάτι τους στην αγορά της πολιτικής, αλλά αντιμετωπίζουν την παγερή αδιαφορία διότι είναι ένα γκρεμισμένο σπίτι.

Ακόμη δεν προλάβατε να οργανωθείτε και το ρίζατε στους οποτουνισμούς; Αλλά ο οποτουνισμός εξυπηρετεί τις βραχυπρόθεσμες φιλοδοξίες κάποιου. Ποιες φιλοδοξίες θα είχατε εσείς ως Μακεδόνες συμμαχώντας με άτομα που τα γραπτά τους ανήκουν στο χώρο της ψυχοπαθολογίας; Πόσο θα βοηθήσει αυτό το λαό σα να δικαιωθεί;

Η ανοησία σας αυτή πρέπει να τιμωρηθεί. Γι' αυτό κι εγώ δε θα σας ψηφίσω, όπως και όλοι οι φίλοι μου στο Λεκανοπέδιο. Θα ήταν σα να συμφωνώ με την ΟΑΚΚΕ!

Επειδή έχουμε παλιώσει στο κουρμπέτι των παρατάξεων υποψήφιοι με ότι για την Αθήνα ποντάρετε στις ψήφους των "αναρχοαυτόνομων" και ανένταχτων αριστερών. Αν είσαστε μόνοι σας υπήρχε μια ελπίς να σας ψηφίσουμε διότι σας συμπαθούμε. Με αυτούς που πήγατε αξίζετε τιμωρία. Ίσως και ξυπνήσουν οι αρχιτέκτονες αυτού του εκτρώματος που γυρίζουν κάπου εδώ γύρω. Ή να σηκωθούν και να φύγουν και να σας αφήσουν ήσυχους.

Ηλίας Αποστόλου

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

Έχει τολμήσει να πάρει θέση και, δεύτερον, παραχώρησε μια σελίδα την Κυριακή 15/9 σε ένα ανθρωπάκι που κρύφτηκε πίσω από ψευδώνυμο, για να εξαπολύσει έναν αντικομμουνιστικό και αντιμακεδόνικο λίβελο (μ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 5

όλοι οι ψευτοαριστεροί, με πρώτο το Συνασπισμό, άρχισαν να ανακαλύπτουν τη "Σλαβομακεδονία" και τους Σλαβομακεδόνες", τις "λιγότερο διαδεδομένες γλώσσες" και ό,τι άλλο μπορούσαν να ανακαλύψουν για να αρνηθούν αυτή την πραγματικότητα: α) πως δηλαδή υπάρχει μακεδονικό έθνος, που το ελληνικό πολιτικό κατεστημένο δεν αναγνωρίζει την ύπαρξή του και β) πως εθνικά μακεδόνικος πληθυσμός ζει καταπιεζόμενος μέσα στα όρια της ελληνικής επικράτειας με ευθύνη τόσο της "μεγάλης" όσο και της "μικρής" αριστεράς.

Βρισκόμενοι μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, με κείμενο στη ZOPA, τ.7. (4/1995), το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ τοποθετήθηκε καθαρά με το άρθρο "Αντιμακεδονικές προθέσεις: η σλαβομακεδονοποίηση των Μακεδόνων" και δήλωσε "καθαρά έτσι ώστε να επιλέξει το μελλοντικό πεδίο της παρεξήγησης", ότι, όσο το αφορά, «ουδεμία πολιτική σχέση έχει με "δίγλωσσους", "σλαβόφωνους", "σλαβομακεδόνες" και άλλους τινάζ...» και διακήρυξε για μια ακόμη φορά πως αποτελεί "την οργανωμένη πολιτική έκφραση των κατά το έθνος Μακεδόνων στην Ελλάδα", με "βασική αδιαπραγμάτευτη θέση και λόγο ύπαρξης" το "δικαίωμα της ισο-

πολιτείας των Μακεδόνων εντός των ορίων της ελλαδικής επικράτειας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης".

Από τότε μέχρι και σήμερα καμία πολιτική οργάνωση ή κόμμα, με μόνη τιμητική εξαίρεση για την ελληνική αριστερά την ΟΑΚΚΕ, δεν πήρε καθαρή θέση και δε μας υποστήριξε. Αντίθετα, εξαπολύθηκε ένας βρώμικος πόλεμος ψιθύρων εναντίον του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ και πολιτικής απομόνωσης. Η κατηγορία που μας βάρανε ήταν ότι "είμαστε εθνικιστές". Λες και η αυτάρεσκα επονομαζόμενη "διεθνιστική αριστερά" επιθυμούσε να κόψει όλες τις γέφυρες του εθνικού μακεδονικού κινήματος με τους πραγματικά δημοκράτες πολίτες της χώρας και να το σπρώξει στον εθνικισμό.

Και τότε το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ προχώρησε σε μία πολιτική απόφαση ιστορικού χαρακτήρα όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για όλη τη Βαλκανική και την ανατολική Μεσόγειο. Οι εθνικά καταπιεσμένοι υψώθηκαν σε αυθεντικά διεθνιστικά πρωτοπορία και μαζί με την ΟΑΚΚΕ, τη μόνη πραγματικά διεθνιστική κομμουνιστική οργάνωση που αναδείχθηκε τα τελευταία χρόνια στη χώρα, υπέγραψαν μια πολιτική συμφωνία έξι θέσεων και συγκρότησαν ένα δημοκρατικό μέτωπο που:

α) Υπερασπίζεται την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και τη συμμετοχή της στην Ε.Ε. επειδή στις δοσμένες παγκόσμιες και τοπικές συνθήκες αυτή δημιουργεί τις ευνοϊκότερες προϋποθέσεις για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα.

β) Παλεύει για ειρηνικές και φιλικές σχέσεις με όλες τις γειτονικές χώρες στη βάση των δημοκρατικών αρχών της ειρηνικής συνύπαρξης, δηλαδή της μη επέμβασης στα εσωτερικά, του σεβασμού της κρατικής κυριαρχίας, της ισοτιμίας και του αμοιβαίου οφέλους. Σε αυτή τη βάση υποστηρίζει την άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και καταγγέλλει την υποστήριξη που παρέχει ο ελληνικός εθνικισμός στο σέρβικο επεκτατισμό για το διαμελισμό και την εθνοκάθαρση στη Βοσνία.

γ) Καταγγέλλει ότι απέναντι στην Τουρκία ακολουθείται σήμερα πολιτική κατασκευής εχθρού. Θεωρεί πως καμιά από τις διαφορές δε συνιστά απειλή σε ζωτικά κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας και ότι αυτές οι διαφορές έχουν υπερεξογκωθεί από τους εθνικιστές των δύο χωρών και μπορούν και πρέπει να λυθούν ειρηνικά. Καταγγέλλει ότι η ίδια πολιτική κατασκευής εχθρού -πέρα από κάθε λογική- α-

κολουθείται σήμερα απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και απαιτεί πολιτική ειρήνης και φιλίας με τις δύο χώρες. Καταδικάζει την υπερεξοπλιστική υπερείση, που αποτελεί το μεγαλύτερο παράγοντα οικονομικής αφαίμαξης της χώρας και του λαού.

δ) Καταγγέλλει τη βάναυση καταπίεση των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων σαν τη μεγαλύτερη έκφραση πολιτικού αυταρχισμού σ' αυτή τη χώρα. Απαιτεί την αναγνώρισή τους, όπως και την αναγνώριση των Βλάχων και την παραχώρηση σε αυτούς όλων των δικαιωμάτων που προκύπτουν από τις διεθνείς συνθήκες. Ακόμα καταδικάζει την καταπίεση κάθε άλλης εθνικής και θρησκευτικής, συλλογικής και ατομικής έκφρασης.

Πιστεύει πως η πάλη για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα, μέρος της οποίας είναι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εθνικά καταπιεσμένων, είναι υπόθεση όλων των πολιτών της χώρας, προϋποθέτει το χτύπημα κάθε εθνικής διάκρισης και την ανάπτυξη της πιο στενής αλληλεγγύης.

Αντιτίθεται στη χρησιμοποίηση αυτής της πάλης για εξωτερικές κρατικές επεμβάσεις και τυχόν αμφισβήτηση υφιστάμενων κρατικών συνόρων.

ε) Απαιτεί το άμεσο και δίχως όρους δικαίωμα επαναπατρισμού των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων και το σταμάτημα της αφαίρεσης της ιθαγένειας των εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων που ζουν στο εξωτερικό. Παράλληλα καταγγέλλει τη συνέχιση της πολιτικής από το ελληνικό κράτος της επιλεκτικής δημογραφικής αλλοίωσης των περιοχών όπου ζουν οι εθνικά Μακεδόνες.

στ) Αγωνίζεται ενάντια σε κάθε μορφή κοινωνικής αδικίας, σε κάθε ρατσισμό και σε κάθε διάκριση σε βάρος του εργαζόμενου λαού, των ελλήνων και ξένων εργατών. Υπερασπίζεται, τέλος, τον αγώνα του λαού και το δικαίωμά του να ζήσει ανθρώπινα ενάντια στη ραγδαία οικονομική του εξαθλίωση.

Αυτές είναι οι θέσεις του δημοκρατικού μετώπου της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ, κύριοι της ΕΠΟΧΗΣ. Αν διαφωνείτε και έχετε πολιτικά επιχειρήματα, αντιπαρατεθείτε σε αυτές, σταματήστε να πετάτε λάσπη από το "προεκλογικό μπαλκόνι" σας σε όσους αγωνίζονται και να χρησιμοποιείτε ανθρωπάκια που κρύβονται πίσω από ψευδώνυμα για να μας χτυπήσετε.

Δημήτρης Λιθοξόου
μέλος του Κ.Σ. του
Ουράνιου Τόξου

Η ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

να απαιτήσουν τον αποκλεισμό της "Χρ. Αυγής" από αυτήν.

Αθήνα, 11-9-96.

Στη συνέχεια ο σ. κατέληξε με την εξής προφορική τοποθέτηση: "Αν η σημερινή Διακομματική αποφασίσει την παραμονή των ναζιστών σ' αυτή τη συζήτηση, τότε παίρνει ιστορική ευθύνη απέναντι στην Ελλάδα, αλλά και την Ευρώπη".

Μετά απ' αυτή τη δήλωση έπεσε μια παγερή σιωπή.

Κανένα κόμμα δεν υποστήριξε την έκκληση της ΟΑΚΚΕ, ενώ ο εκπρόσωπος της "Χρ. Αυγής" ούτε άνοιξε το στόμα του.

Ο υπουργός, ονόματι Σκουρής, ένας έμπειρος νεοδεξιός, όπως αποδείχτηκε στη συζήτηση, απάντησε ότι υπάρχει νόμος, ο νόμος δε βλέπει ποιοτικές διαφορές ανάμεσα στα κόμματα και σύμφωνα μ' αυτόν νόμιμα βρίσκεται εκεί η "ΧΑ" και κάλεσε στη συνέχιση της συνεδρίασης.

'Όλοι έσκυψαν ανακουφισμένοι στα χαρτιά τους, ενώ ήξεραν καλά ότι η συμμετοχή της "Χρ.Αυγής" κουρελιάζει τον ανώτερο νόμο, που είναι το Σύνταγμα, και ότι σε κάθε περίπτωση κανένα κόμμα δεν εμποδίζεται από το να καταδικάσει

τη "ΧΑ" μέσα στη σύσκεψη.

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο αντέδρασε η "Μαχόμενη Αριστερά".

Ο εκπρόσωπος του συνδυασμού μας αποτάνθηκε μόνο στον εκπρόσωπο της Δεσύλλα πριν την έναρξη της διακομματικής για ένα συντονισμό στην καταγγελία της "ΧΑ", στο βαθμό που δεν είχε τίποτα να προτείνει στους σοβινιστές του ΑΣΚΕ και τους σοσιαλφασίστες του Μ-ΛΚΚΕ. Ο Δεσύλλας λοιπόν απάντησε με προκλητικό τρόπο ότι σ' αυτή τη διακομματική είχε να ασχοληθεί με σοβαρότερα πράγματα (!) από τη "ΧΑ".

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Η σοβαρή δουλειά της "Μαχόμενης" ήταν να δουλέψει για τη δικιά της άνοδο στο αστοφασιστικό μπλοκ της τηλεόρασης, ποδοπατώντας τους μικρότερους συνδυασμούς, με τους οποίους ως τα τώρα είχε κοινή μορφωνα μ' αυτόν νόμος, ο νόμος δε βλέπει ποιοτικές διαφορές ανάμεσα στα κόμματα και σύμφωνα μ' αυτόν νόμιμα βρίσκεται εκεί η "ΧΑ" και κάλεσε στη συνέχιση της συνεδρίασης.

Η διαδικασία είχε δουλευτεί προσεχτικά από το ΠΑΣΟΚ, το ΣΥΝ και το ραδιοτηλεοπτικό συμβούλιο, που ελέγχεται από τα σάπια έξι κόμματα, ώστε να φιμωθούμε.

'Όλοι αυτοί δεν εκδήλωσαν

αρχικά τις προθέσεις τους και άφησαν πρώτα να μιλήσουν οι "μικροί", που ζήτησαν χοντρικά ένα χρόνο λίγο μεγαλύτερο από τις ρυθμίσεις των προηγ

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

συνέχεια από τη σελ. 4

διαφορετικούς πολίτες” δηλώνει καθαρά στο σημείο 2 της κοινής διαικήρυξης ΟΑΚΚΕ-ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ την υποστήριξή του στην αρχή της μη επέμβασης και ρητά στο σημείο 4 την αντίθεσή του “στη χρησιμοποίηση αυτής της πάλης (για τα δικαιώματα των εθνικά καταπιεσμένων) για εξωτερικές κρατικές επεμβάσεις και για τυχόν αμφισβήτηση των υφιστάμενων κρατικών συνόρων”.

Πρόκειται για μια στάση πραγματικής πολιτικής ευθύνης απέναντι στο λαό και τη χώρα μας, στάση ειρήνης και ανεξαρτησίας ακριβώς αντίθετη με τη λογική της επέμβασης των προξενείων και της εθνικής διάσπασης των λαών.

Σας παρακαλούμε να δημοσιεύσετε την επιστολή μας σε ένα σημείο σχετικό με εκείνο των δημοσιευμάτων σας.»

Και εδώ όμως πήραμε την ίδια απάντηση: Καμία δημοσίευση. Για άλλη μια φορά δηλαδή προβοκάτορες και συκοφάντες του κοινού ποινικού δικαίου. Θα μελετήσουμε σύντομα το ζήτημα της προσφυγής στη δικαιοσύνη και θα πράξουμε ανάλογα.

ΑΠΟ ΤΑ “ΑΡΙΣΤΕΡΑ”

Εδώ το κύριο βάρος της επίθεσης το σηκώνει η Εποχή. Μια Εποχή που δεν μπόρεσε να συγκροτήσει αυτόνομο εκλογικό κατέβασμα υποταγμένη στα εκλογικά συμφέροντα του Συνασπισμού και του ψευτοΚΚΕ. Ουσιαστικά το μη εκλογικό κατέβασμα της Εποχής δείχνει την κυριαρχία του ΣΥΝ μέσα στις καθοδηγητικές της γραμμές, πράγμα που εκφράζεται με το κείμενο που δημοσιεύτηκε με αρκετές υπογραφές υπέρ της ψήφισης του ΣΥΝ.

Έτσι, πιστεύουμε πως το ολοσέλιδο κείμενο που γράφτηκε ενώντια μας στην Εποχή και υπογράφεται από κάποιον Ηλία Αποστόλου, που όμως όσο και αν τον αναζητήσαμε μας είπαν πως δεν υπάρχει τέτοιο όνομα, έχει την πολιτική πατρότητά του στο Συνασπισμό.

Κι αυτό γιατί ακριβώς η κοινή πλατφόρμα της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ ξεσκεπάζει τη γραμμή αυτού του κόμματος.

Ο Συνασπισμός είναι το ρωσόφιλο κόμμα εκείνο που έχει καταφέρει να κρατά γύρω του μια δημοκρατική ριζοσπαστική διανόηση, εμφανιζόμενος σα μια καθεστωτική-νόμιμη αντιεθνικιστική δύναμη.

Η δημιουργία του εκλογικού μετώπου ΟΑΚΚΕ-ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ πάνω στην πλατφόρμα των “6 σημείων” είναι πρώτα και κύρια ένα ράπισμα στο Συνασπισμό ακριβώς επειδή αποκαλύπτει σαν υπερδεξίες τις δήθεν ριζοσπαστικές του θέσεις, όσον αφορά το ζήτημα της “επιθετικότητας της Τουρκίας”, το Μακεδονικό, το Σερβικό και το ζήτημα των μειονοτήτων.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η ουσία του άρθρου του ...υποτιθέμενου κυρίου Αποστόλου!

Όλη την προσπάθεια βρίσκεται σε ένα σημείο: Γιατί εσείς τα

...καλά παιδιά οι Μακεδόνες ενώθηκατε με τους “σταλινομαϊκούς της ΟΑΚΚΕ”; Γιατί μπλεχτήκατε με την “εξωτερική πολιτική”; Γιατί θέλετε να κάνετε τους “πρωτοποριακούς στην επανάσταση”!

Με λίγα ωμά δηλαδή λόγια, γιατί βάλατε στο κίνημα την πλατφόρμα των “6 σημείων”; Αυτό είναι που ενοχλεί αφάνταστα, γιατί αυτό είναι που αποκαλύπτει όχι τον “οπορτουνισμό”, όπως γράφει, του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ, αλλά τον πραγματικό υπερδεξιό-σοβινιστικό χαρακτήρα του Συνασπισμού.

Υπάρχουν ακόμη δύο ζητήματα με τα οποία αξίζει κανείς ν’ ασχοληθεί σ’ αυτό το άρθρο.

Στην αρχή γίνεται μια προσπάθεια από τον αρθρογράφο να παρουσιαστούν σαν αχάριστοι οι Μακεδόνες, τους οποίους βοήθησαν στις ευρωεκλογές η ΑΚΟΑ και η Κίνηση του Γιαννόπουλου και τώρα ...τα ζέχασαν και πάνε με την ΟΑΚΚΕ!

Πέρα από το μελό του ...απατημένου συζύγου του παραπάνω ισχυρισμού, υπάρχει ένα τεράστιο πολιτικό ψέμα.

Το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ συγκροτήθηκε σε σύγκρουση με τις παραπάνω οργανώσεις, καθώς και την πολιτική οικολογία, όταν αυτοί αρνήθηκαν μια ισότιμη εκλογική συνεργασία.

Δεν είναι το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ που δε θέλησε τότε τη συνεργασία, «διότι όπως μας εξήγησαν είχαν κουραστεί από τις υποσχέσεις των πολιτευτών για τα ζητήματά τους και δεν έπαιρνε άλλο, ότι κινδυνεύουν να χάσουν τη μητρική γλώσσα τους και ήρθε ο καιρός ν’ αγωνιστούν μόνοι τους για τη διάσωσή της στην Ελλάδα και πως ένας δρόμος αναγκαστικός για να φανούν δημόσια και να γίνουν γνωστά τα αιτήματά τους στη νεοελληνική κοινωνία είναι οι εκλογές...», όπως ισχυρίζεται ο αρθρογράφος.

Τη συνεργασία δεν την ήθελαν αυτές οι δυνάμεις, όταν έβαζαν τη συμμετοχή των Μακεδόνων στο ψηφοδέλτιό τους σαν μια παρουσία μαϊντανού και όχι σα μια ισότιμη πολιτική συνεργασία.

Εκεί έγινε η ρήξη από τη μεριά της ΜΑΚΙΒΕ και κόντρα στο σοβινισμό αυτών των δυνάμεων που εκφράζονταν στην επιμονή τους στον όρο “Σλαβομακεδόνες” -όρο που μόνο σ’ αυτό το άρθρο της Εποχής για ευνόητους λόγους έγινε Μακεδόνες- και στην καπελωματική τους τακτική, φτιάχτηκε το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ και κατέβηκε την τελευταία στιγμή στις ευρωεκλογές.

Το δεύτερο είναι η εκτόξευση των απειλών μέσα στον παροξυσμό του αρθρογράφου. «Με ποιους πήγατε», κραυγάζει ο υποτιθέμενος Ηλίας Αποστόλου. «Μ’ αυτούς που υμνούν ακόμα το Ζαχαριάδη, που μάζεψε τους προγόνους σας για σφάξιμο στο Βίσι;»

Απειλή πως τώρα θα ...σφαξούμε ξανά τους Μακεδόνες που βρίσκεται -πέρα από τα λόγια- και σ’ ένα μεγάλο σκίτσο μέσα στο άρθρο, που δείχνει κάποιο ...Ζαχαριαδικό-Σταλινικό με ένα σηκωμένο μαχαίρι και που η βάση της βρίσκεται στην πιο χυδαία φασιστική-αντι-

κομμουνιστική προπαγάνδα της δεκαετίας του ’50.

Λέει λοιπόν ο απολογητής του τότε μοναρχοφασισμού ότι το ΚΚΕ και ο Ζαχαριάδης πήρε τη μακεδονική εθνική μειονότητα, τους Σλαβομακεδόνες, όπως τότε τους αποκαλούσε, τους έβγαλε στο βουνό στο β’ αντάρτικο και τους έδωσε για σφάξιμο. Έτσι και σήμερα η ΟΑΚΚΕ χρησιμοποιεί τη μειονότητα για να «δημιουργεί φασαρίες και να κάνει το κομμάτι της στην αγορά της πολιτικής» και τους οδηγεί έτσι σ’ ένα νέο σφάξιμο.

Όταν κάποιος δεν έχει στην πολιτική του καμιά αρχή, είναι δύσκολο να καταλάβει μια πολιτική αρχών πάνω στο ζήτημα των μειονοτήτων, που ακολούθησε παλιά το ΚΚΕ καθοδηγούμενο από τις θεωρητικές αρχές του Λένιν και τους Στάλιν πάνω στο εθνικό ζήτημα και που ακολουθεί σήμερα η ΟΑΚΚΕ.

Το παλιό ΚΚΕ, πολύ πριν το δεύτερο ένοπλο αγώνα, αλλά κυρίως κατά τη διάρκεια του, έδωσε πολύ αίμα υπερασπίζοντας τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων στη χώρα. Και ήταν το μόνο κόμμα που έκανε κάτι τέτοιο. Χιλιάδες μέλη του διώχθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, στήθηκαν πρωικά στον τοίχο σαν πράκτορες έξενων δυνάμεων, γιατί στάθηκαν δρόμοι κόντρα στη φασιστικό σοβινισμό, που απαιτούσε την εξόντωση των μειονοτήτων και που ακολούθηκε στο Λεκανοπέδιο.

Να λοιπόν που ο “φιλελεύθερος”-“αντισταλινικός” έφτασε και σε τιμωρίες! Αν βέβαια η “τιμωρία” του σταμάται στο να μη μας ψηφίσει, τον ευχαριστούμε πολύ!

Γιατί υπάρχουν χιλιάδες δημοκράτες, πραγματικοί αντιεθνικιστές, που στήριξαν με την ψήφο τους το συνδυασμό μας. Εξάλλου σ’ αυτούς απευθύνομαστε και όχι στους πράχτορες και τους εθνικιστές του Συνασπισμού, στους οποίους ανήκει ο εν λόγω τιμωρός!

ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΧΤΕΣ

Οι “Διαρρήχτες” του λεγόμενου ΜΛ-ΚΚΕ, παραβιάζοντας για άλλη μια φορά την ανοιχτή τους απόφαση που έλεγε ότι δε θα ασχοληθούν ποτέ με την ΟΑΚΚΕ, συμπληρώνουν την επίθεση από τ’ “αριστερά”.

Γράφουν και αυτοί τα δικά τους. Τα δικά τους, βέβαια, που δεν είναι δικά τους, αλλά του Περισσού!

Οι ακριβώς βρίσκεται την παρατηρήση της αναγνώστη που αναγνώστη της Εποχής του Λένιν, από την οποία στην παρατηρήση της αντίθετης. Και αυτό γιατί σήμερα, πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, ο λαός και ο τόπος χρειάζεται τη μοναδική του ασπίδα, το δημοκρατικό και ειρηνόφιλο μετώπο του.

Κλείνοντας αυτό το άρθρο, γίνεται κατανοητό στον αναγνώστη πως το εκλογικό μέτωπο της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ έβγαλε στην επιφάνεια όλη την αντίθεση, αλλά και την ταραχή της αντίθετης. Και αυτό γιατί σήμερα, πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, ο λαός και ο τόπος χρειάζεται τη μοναδική του ασπίδα, το δημοκρατικό και ειρηνόφιλο μέτωπο του.

Ακριβώς λοιπόν, για την πιο ακροδεξιά σοσιαλπατριωτική και σοβινιστική αυτή οργάνωση, πώς μπορεί να είναι αριστερή η πλατφόρμα του εκλογικού μας μετώπου;

Κλείνοντας αυτό το άρθρο, γίνεται κατανοητό στον αναγνώστη

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΛΑΣΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Το εκλογικό μέτωπο της ΟΑΚΚΕ και του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ σήκωσαν στην προεκλογική περίοδο το βάρος μιας ολομέτωπης και άνισης μάχης.

Από τη μια είχαν να αντιμετωπίσουν τη λυσσασμένη επίθεση των δυνάμεων του κλασικού φασισμού και των ακραίων σοβινιστών και από την άλλη των δυνάμεων του σοσιαλφασισμού με αιχμή τους το Συνασπισμό.

Λέμε πως η μάχη αυτή ήταν άνιση, γιατί ενώ οι δυνάμεις της αντίδρασης είχαν όλη τη δυνατότητα μέσα από έντυπα, σταθμούς και κανάλια, σ' όλη τη χώρα να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, εμείς δεν είχαμε τη δυνατότητα της απάντησης. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στην προκλητική πέρα από κάθε δεοντολογία και προηγούμενη πείρα απόφαση για το "πεντάλεπτο" στην τηλεόραση.

Αναφερόμαστε στο επίσης προκλητικό γεγονός της άρνησης του στοιχειώδους δημοκρατικού δικαιώματος της απάντησης από έντυπα και ραδιοφωνικούς σταθμούς που βομβάρδιζαν την κοινή γνώμη με πρακτορολογία και τόνους λάσπης ενάντια στο συνδυασμό μας.

Από την άλλη πλευρά, ενώ οι οργανωμένες δυνάμεις της αντίδρασης είχαν τη δυνατότητα να εξαπολύσουν την επίθεσή τους σ' ένα τεράστιο εύρος σ' όλη τη χώρα, οι αντικειμενικές δυνατότητες της δικιάς μας άμεσης απάντησης σ' αυτή τη φάση της ανάπτυξης του κινήματος ήταν μικρές και περιορίζονταν σ' ελάχιστες περιοχές. Αυτή βέβαια η διαφορά στους συσχετισμούς, όπως επίσης και το εύρος της επίθεσης των αντιδραστικών δυνάμεων δεν ήταν κάτι το άγνωστο και το απρόβλεπτο σ' εμάς. Το άρθρο αυτό δε γράφτηκε για να δείξει πόσο λυπόμαστε γι' αυτή την επίθεση. Το άρθρο αυτό γράφτηκε για να δείξουμε πως οι 3.500 ψηφοφόροι είναι η πιο περήφανη και νικηφόρα απάντηση στους σημερινούς δοσμένους συσχετισμούς.

Δεν είναι μόνο τα δημοσιεύματα του Ελεύθερου Τύπου, του Αδεσμεντού Τύπου και της Εποχής, όπως γράφουμε σ' άλλο άρθρο που σηματοδότησαν αυτή την επίθεση. Μέχρι αυτή τη στιγμή γνωρίζουμε σε τρεις επαρχιακές πόλεις, στην Καβάλα, στη Λάρισα και στα Γιάννενα, τοπικές επιθέσεις μεγάλης κλίμακας και σίγουρα θα υπάρχουν αντίστοιχες και άλλες.

Στην Καβάλα: Τοπικός υπουργός βουλευτής του συνδυασμού μας, ήταν ο Αχιλλέας Απανούδης. Ένα από τα πιο λαμπρά παλικαριά του Δ.Σ.Ε., ένας κομμουνιστής που άντεξε όλους τους διωγμούς του σοσιαλφασισμού στη Βουλγαρία σαν πολιτικός πρόσδρυγας και παράνομος καθοδηγητής των κουκουέδικων ζαχαριαδικών οργανώσεων του κόμματος εκεί, ένας αγωνιστής που τίμησε με τη

συμμετοχή του το ψηφοδέλτιο μας. Απέναντι σ' αυτόν προσωπικά και απέναντι στο συνδυασμό μας, τοπικός ραδιοφωνικός σταθμός της Καβάλας, που ελέγχεται από το Σαμαρά και τον Τσοβόλα, εξαπέλυσε μια βρωμερή-συκοφαντική επίθεση, σε "αρμονική" συνεργασία με το ψευτοΚΚΕ και το Συνασπισμό.

'Όμως όλη η θρασυδειλία αυτού του μπλοκ, φάνηκε ανοιχτά, όταν ο σύντροφος πήγε στο ραδιοφωνικό σταθμό και ζήτησε το μικρόφωνο για ν' απαντήσει σ' αυτή την επίθεση της.

Οι συκοφάντες του κοινού ποινικού δικαίου που κρύβονται πίσω από τη ...δημοκρατία του μονολόγου και της λάσπης, αρνήθηκαν στο σύντροφο να μιλήσει, επιβεβαιώνοντας το πανικό τους και τη θρασυδειλία τους.

Στη Λάρισα: Τοπικός υπουργός βουλευτής του συνδυασμού μας ήταν ο αγρότης-συνεταιριστής Νίκος Πολύζος, παλιός αριστέρος αγωνιστής από το Συκούρι.

Οι φασίστες του Στόχου έδωσαν το σύνθημα της επίθεσης, γράφοντας εμετικά συνθήματα και απειλές ενάντια του στη μάντρα του γηπέδου του χωριού του.

Ταυτόχρονα Συνασπισμός και το ψευτοΚΚΕ μέσα στα καφενεία του χωριού, άρχισαν μια προπαγάνδα για "πράχτορες των Σκοπίων" με στόχο την απομόνωση του.

'Όμως τα πράγματα δεν έμειναν έτσι.

Οι σύντροφοι με προκήρυξη που μοιράσαν στο χωριό, συστέρωσαν μια πραγματική αριστερά, έσβησαν ανοιχτά τα συνθήματα και ανέτρεψαν την επίθεση του φασισμού και σοσιαλφασισμού δίνοντας σ' αυτό το χωριό ένα από τα πιο ψηλά ποσοστά στο εκλογικό μας αποτέλεσμα.

Στα Γιάννενα: Εδώ δεν είχαμε τοπικό υπουργό. Όμως αναδημοσιεύουμε ένα άρθρο που έπεσε στην αντίληψή μας στην τοπική εφημερίδα Πρωινός Λόγος. Το άρθρο αυτό το δημοσιεύουμε, γιατί πιστεύουμε πως παρόμοια άρθρα, όπως επίσης και εκπομπές σε τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς σαν της Καβάλας, θα έγιναν αρκετά σ' όλη τη χώρα. Γράφει λοιπόν ο Πρωινός Λόγος:

«Καταδικάστε τους...»

Θεωρούμε όμως επιεικώς απαράδεκτη για να μη χρησιμοποιήσουμε βαρύτερους χαρακτηρισμούς, την κάθοδο στην εκλογική κονίστρα της Ο.Α.Κ.Κ.Ε.-ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ. Ενός σχηματισμού (τα αρχικά του οποίου σημαίνουν: Οργάνωση Ανασυγκρότησης του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας) με ότι αυτό συνεπάγεται και ας εξάγει ο οιοσδήποτε τα συμπεράσματά του...

Αυτό ποσάς μας ενδιαφέρει όπως υποθέτουμε και τη συντριπτική πλειοψηφία των συμπολιτών μας. Μας ενδιαφέρει όμως η συνεργασία του πολιτικού αυτού

σχήματος με την οργάνωση ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ με την οποία κατέρχονται από κοινού στον εκλογικό στίβο.

Το «ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ» για όσους δε γνωρίζουν, είναι το σχήμα εκείνο το οποίο δημιουργήθηκε και αναπτύχθηκε στη Δυτική Μακεδονία και έχει ένα συγκεκριμένο προσανατολισμό.

Αναγνωρίζει και υποστηρίζει την άνευ όρων και ΑΜΕΣΗ!! αναγνώριση της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, δηλαδή το μόρφωμα του κρατιδίου των Σκοπίων. Αυτό αναφέρεται στην κοινή διακήρυξη των έξι σημείων του κόμματος και βεβαίως δεν επιδέχεται αμφισβήτησης.

Προσωπικά, όπως υποθέτουμε και το σύνολο σχεδόν των συμπολιτών μας, εξανιστάμεθα στην κατάφωρα προκλητική στάση αυτών των "κυρίων" που έχουν το θράσος, γιατί περί θράσους πρόκειται να διεκδικούν την ψήφο μας.

Αναφερόμαστε στους συμπολίτες μας γιατί οι "κύριοι" αυτοί για πρώτη φορά διεκδικούν τη ψήφο τους, συνεργαζόμενοι όπως προαναφέραμε με την Ο.Α.Κ.Κ.Ε. Βεβαίως, η απήχηση τους στο εκλογικό σάμα θα είναι αμελητέα έως ανύπαρκτη αλλά η κάθοδός τους και μόνο στις εκλογές με αυτές τις θέσεις ΠΡΟΚΑΛΕΙ!!!

- Όταν ελληνικές κυβερνήσεις και το σύνολο του πολιτικού κόσμου αντιτίθεται στην αναγνώριση του κρατιδίου αυτού και θέτουν το όνομα ως κύριο σημείο διαπραγμάτευσης.

- Όταν το Ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών δίνει μάχες καθημερινά για τη διπλωματική αλλά με όρους ευνοϊκούς για την Ελλάδα ρύθμιση του προβλήματος. Όταν ο ελληνικός λαός στη συντριπτική του πλειοψηφία και με μεγαλειώδη παλλαϊκά συλλαλητήρια στο παρελθόν διατράνωσε την αντίθεση του στην οικειοποίηση και καπηλεία του ονόματος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ από το κρατίδιο του ΓΚΛΙΓΚΟΡΩΦ, τότε αποτελεί πρόκληση για όλους μας να διεκδικεί τη ψήφο μας κόμμα που οποίο «παίζει» (για λόγους που δεν είναι του παρόντος και ο χώρος δεν προσφέρεται για ανάλυση), το παιχνίδι των Σκοπίων.

Εμείς, ως κάτοικοι επίσης παραμεθόριας και εθνικά ευαίσθητης περιοχής με το Βορειοπρωτικό ζήτημα σε εξέλιξη ακόμη, έχουμε κάθε λόγο να αντιδρούμε στην τακτική του κόμματος(;) αυτού.

Θεωρούμε υπερβολική την επιεικεία και ανοχή της Ελληνικής Πολιτείας η οποία επιτρέπει να δραστηριοποιούνται πολιτικά τέτοια κομματικά μορφώματα, και καταγγέλλουμε τους πρωταγωνιστές και

υποψηφίους τους στο Γιαννιώτικο λαό και βεβαίως καλούμε όλους τους συμπολίτες μας να καταψηφίσουν και απομονώσουν την ΟΑΚΚΕ-ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ για τους λόγους που προαναφέραμε.

Αυτά είναι μερικά στοιχεία που έπεσαν στην αντίληψή μας, και που δείχνουν την επίθεση του κλασσικού φασισμού, όσο και απευθείας με τις "ζαχαρωμένες σφαίρες" των ψευτοδιλημάτων και της υποκλοπής των ψήφων.

Παράλληλα μ' αυτή την επίθεση

που ο συνδυασμός μας δέχτηκε σ' όλη την Ελλάδα, βρεθήκαμε αντιμέτωποι με το χτύπημα ενός άλλου εχθρού, του εσωτερικού εχθρού της μακεδονικής μειονότητας. Τα χτυπήματα αυτά δόθηκαν από δύο βασικές πλευρές. Μέσα και έξω από το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Μέσα από το ΟΥΠΑΝΙΟ ΤΟΞΟ μια μικρή μειονότητα πέρασε σε ανοιχτή επίθεση ενάντια στην πλατφόρμα των 6 σημείων, κατακράτησε λεφτά του προεκλογικού αγώνα, έκλεισε τα γραφεία στην Αριδαία, και σφετερίστηκε το περιοδικό του ΟΥΠΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ. Εμπόδισε έτσι, και με ό

Ο ΜΑΟΪΣΜΟΣ

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ-ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Στις 9 του Σεπτέμβρη στα 1976, πριν ακριβώς από 20 χρόνια, έπαιψε να χτυπάει η καρδιά του μεγαλύτερου επαναστάτη, του μεγαλύτερου μαρξιστή της εποχής μας.

Του Μάο Τσε Τουνγκ!

Στα 20 χρόνια από το θάνατό του τιμάμε αυτό το γίγαντα της σύγχρονης επαναστατικής σκέψης μένοντας σταθερά στο δρόμο της πάλης που ο ίδιος χάραξε για το σύγχρονο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

Όπως ο λενινισμός ανέπτυξε παραπέρα το μαρξισμό στην εποχή του υπεριαλισμού και της προλεταρικής επανάστασης, έτσι και ο Μαοϊσμός είναι η παραπέρα ανάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού στην εποχή της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Η θεωρητική αυτή εμβάθυνση που έδωσε νέα πραχτική πολιτική γνώση και δύναμη στο παγκόσμιο προλεταριάτο συμπυκνώνεται στη θεωρία του για τη συνέχιση της ταξικής πάλης στις συνθήκες της διχτατορίας του προλεταριάτου.

Ο Πρόεδρος Μάο μέσα απ' αυτή τη θεωρία έλυσε πραχτικά πολιτικά το ζήτημα της πάλης για τη σταθεροποίηση της πολιτικής εξουσίας του προλεταριάτου. Η πάλη αυτή είναι μια σκληρή, επίμονη και καθημερινή ταξική πάλη

του νικηφόρου προλεταριάτου με την αστική τάξη που διεξάγεται ολόπλευρα και παίρνει όλες τις μορφές.

«Κάνουμε τη σοσιαλιστική επανάσταση και δεν ξέρουμε πού είναι η αστική τάξη. Είναι μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα».

Σ' αυτά τα λόγια του Μάο Τσε Τουνγκ βρίσκεται όλο το βάθος της θεωρητικής και πρακτικής τόλμης του μαοϊσμού. Το πολιτικό σύστημα της διχτατορίας του προλεταριάτου δε δίνει τη δυνατότητα στην ηττημένη αστική τάξη να συγκροτήσει τα δικά της πολιτικά κόμματα. Απ' την άλλη πλευρά, αναγκαστικά οι ίδιες οι σχέσεις παραγωγής για μια περίοδο αναπαράγουν την αστική τάξη, ενώ στο εποικοδόμημα για μια αρκετά μεγάλη περίοδο οι αστικές ιδέες έχουν τεράστια επίδραση και δύναμη.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία αναπτύσσεται αναπόφευχτα ο ρεβιζιονισμός μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα. Και ο ρεβιζιονισμός δεν είναι τίποτα άλλο από τη θεωρία και την πολιτική της αστικής τάξης, ιδιαίτερα της νέας αστικής τάξης που γεννιέται μέσα στο ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα. Είναι εκείνα τα κομματικά και κρατικά

στελέχη που διευθύνουν τα κρατικοποιημένα μέσα παραγωγής που αποχτούν έτσι τεράστια πολιτική και οικονομική δύναμη και μέσα από τον αστικό εκφυλισμό τους αναδείχνονται σε νέους δυνάστες για την εργατική τάξη και το λαό.

Η πάλη για τη σταθεροποίηση της διχτατορίας του προλεταριάτου δεν είναι τίποτα άλλο από την πάλη ενάντια σ' αυτή τη νέα αστική τάξη, ενάντια στο ρεβιζιονισμό.

Και μια τέτοια πρωτοφανέρωτη επανάσταση δεν πραγματίσθηκε στην Κίνα, τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση.

Μια επανάσταση τόσο πολύπλοκη και καθοριστική για την πορεία του επαναστατικού κινήματος, που μέχρι τότε δεν είχε γνωρίσει το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Η ήττα αυτής της επανάστασης ήταν που έφερε στην εξουσία στη σοσιαλιστική Κίνα τη νέα αστική τάξη και μετέτρεψε τη μεγάλη κόκκινη χώρα του Μάο Τσε Τουνγκ σε μια μαύρη σοσιαλιμπεριαλιστική χώρα, φυλακή και κάτεργο για όλο τον κινέζικο λαό.

Όμως όπως η ήττα του προλεταριάτου στη Σοβιετική Ένωση δεν αναιρεί την ουσία της επανα-

στατικής σκέψης του Λένιν για τη δυνατότητα της νίκης της επανάστασης σε μια χώρα στην εποχή του υπεριαλισμού, όπως δεν αναιρεί την πάλη για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού που έδωσε στο Στάλιν για μια μακριά περίοδο, έτσι ακριβώς και η ήττα της Πολιτιστικής Επανάστασης δεν αναιρεί τη ορθότητα της επαναστατικής θεωρίας για τη συνέχιση της επανάστασης του Μάο Τσε Τουνγκ.

Αντίθετα, την επαληθεύει!

Γιατί αποδείχνει μέσα από την αρνητική εμπειρία ολοφάνερα πλέον τους εχθρούς του προλεταριάτου σε κάθε φάση ανάπτυξης του επαναστατικού κινήματος και τις μέθοδες για τη συντριβή τους.

Είναι σήμερα επιβεβαιωμένο μέσα από χρόνια σκληρής ταξικής πάλης, μέσα από νίκες και ήττες, μέσα από θετική και αρνητική εμπειρία, πως το παγκόσμιο προλεταριάτο έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό εμπειρίας, που οπλισμένο με την καθοδηγητική ιδεολογία του Μαρξισμού-Λενινισμού-Μαοϊσμού μπορεί να δοκιμάσει τη νέα έφοδό του στον ουρανό, στο νέο κύμα των επαναστάσεων που θα ξεσπάσουν αναπόφευχτα. Μέσα σ' αυτές θα ξεχωρίσει για τους λαούς το πραγματικά επαναστατικό κόκκινο από το ψεύτικο κόκκινο

της σημαίας του σοσιαλφασισμού.

Ο σοσιαλφασισμός, που γέννησε η νέα αστική τάξη στο Κρεμλίνο για χρόνια ολόκληρα και αργότερα στο Πεκίνο, λέρωσε και συκοφάντησε πλατιά μέσα στις λαϊκές μάζες τις παναθρώπινες αξίες του κομμουνισμού. Ταύτισε τα μεγάλα ιδανικά και τον ανώτερο πολιτισμό της σοσιαλιστικής ιδεολογίας με το φασισμό και τη βαρβαρότητα της ψευτοαριστεράς. Κόντρα σ' αυτή τη βαρβαρότητα, ο μαοϊσμός δείχνει το δρόμο για να σηκωθούν και πάλι ψηλά οι κόκκινες σημαίες, ακόμα πιο κόκκινες και πιο επιδιοφόρες για την εργατική τάξη και τους λαούς απ' ότι την προηγούμενη περίοδο.

Γιατί ο μαοϊσμός διδάσκει την εξέγερση ενάντια στον κομματικό γραφειοκράτη, τον κομματικό δυνάστη του λαού, ενάντια στο αποσπασμένο από τις μάζες “κομματικό ιερατείο”, την εξέγερση ενάντια σε κάθε καταπίεση και εκμετάλλευση απ' όπου και αν προέρχεται.

Στα 20 χρόνια από το θάνατο του Μάο Τσε Τουνγκ ο Μαοϊσμός παραμένει η φωτεινή ελπίδα όλων των καταπιεσμένων! Ο Μαρξισμός-Λενινισμός-Μαοϊσμός καθοδηγητική ιδεολογία του παγκόσμιου προλεταριάτου!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΛΑΣΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

συνέχεια από τη σελ. 8

στην οικία του «ακτιβίστα» Πασονγκαρέ για συνέργασία στις εκλογές της 22ας Σεπτεμβρίου. Όλα ήταν προετοιμασμένα μεταξύ Ληθοξόου-Βοσκόπουλου-Πασόνγκαρέ και απλώς κάποιοι άλλοι που φέρονται ως μέλη, κλήθηκαν να επιβεβαιώσουν τα προαπο-φασισμένα.

Τελικά ο «Βρακάν-Διάβολος», Πασόνγκαρέ όπως αυτάρεσκα θέλει να λέγεται, έβγαλε την ουρά του έξω, «διαφώνησε» και γι' αυτό δεν κατέβηκε και ως υποψήφιος στις εκλογές! Όλα τα παραπάνω και η εν λευκώ στήριξη του «πατερούλη» των μειονοτήτων κ. Ληθοξόου από τον κ. Πασόνγκαρέ και Βοσκόπουλο ακόμη περισσότερα ερωτηματικά μας δημιουργούν και σύντομα θα λογοδοτήσουν.

Ενεργό μέλος του «Ουράνιου Τόξου», που ήταν στη συνάντηση προβλημάτιστη με τη θέα των μακρυμάλληδων «εξτρεμιστών», της «ΟΑΚΚΕ» έλαβε πολλές φορές το λόγο να πει τις απόψεις του γιατί διαφωνεί, αλλά ο κ. Βοσκόπουλος δεν τον άφηνε να ολοκληρώσει γιατί εβλεπε τα σχέδια του χαλούσαν. Δυστυχώς οι οδηγίες του «πατερούλη» Βοσκόπουλου πέρασαν με 11 ψήφους έναντι 5. Κάποιοι σωστοί Μακεδόνες, που μπλέχθηκαν χωρίς να καταλάβουν, είπαν ότι με την απόφασή τους δικαιώθηκε ο παπαΝικόδημος και ο Σιδηρόπουλος. Εμείς, θλιβόμεθα, που

επαληθεύουμε, χαιρόμαστε όμως ότι τα σκοτεινά σχέδια Ληθοξόου-Βοσκόπουλου-Πασόνγκαρέ, γρήγορα αποκαλύφθηκαν και ο Μακεδονικός λαός θα τους καταψηφίσει και προπάντων θα καταλάβει ποιοι του λέγουν την αλήθεια και ποιοι τον εξαπατούν και καπηλεύνται τους πόθους τους για Εθνικά Δικαιώματα και Δικαιοσύνη. Τέλος ευχόμεθα σύντομα να συνέλθουν και να καταλάβουν τα λάθη τους κάποιοι εγκλωβισμένοι σωστοί Μακεδόνες Πατριώτες και ότι ο αγώνας για «Εθνικά Ανθρώπινα Δικαιώματα» δε θα έλθει με συνεργασίες «εξτρεμιστικών» αριστερών Οργανώσεων τύπου Ληθοξόου «ΟΑΚΚΕ», αλλά με τη βοήθεια της πολιτισμένης Ευρώπης, των Διεθνών Οργανώσεων και κυρίως η συμμετοχή μας στις Διεθνείς Οργανώσεις και Οργανισμούς. Η ιστορία ας μας διδάσκει, οι ΚΚεδες και όλες οι αποχρώσεις των μας πρόδωσαν! Καιρός για άλλες εξαπατήσεις και εμφυλίους δεν υπάρχουν. Οι Διούρειοι ίπποι της Αριστεράς ΤΕΡΜΑ... μακριά από τους ηγέτες τους».

Στη συνέχεια η τάση Τσακνιά-Σιδηρόπουλου έβγαλε την εξής προκήρυξη:

«ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ!

Προτού 83 χρόνια οι μεγάλες δυνάμεις, με τη συνθήκη του

Βουκουρεστίου, χωρίς να ρωτηθεί ο Μακεδονικός λαός, μοίραζαν τη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στα τρία Βασίλεια της Σερβίας, Ελλάδας και Βουλγαρίας. Από τότε μέχρι σήμερα το τμήμα της Αιγαιακής ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, παρά τη συμφωνί

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΒΟΜΒΑΔΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ

Οι αμερικάνικοι βομβαρδισμοί στο Ιράκ, αντίθετα από τους πάγιους ισχυρισμούς όλων των οπαδών της θεωρίας της “νέας τάξης”, απόδειξαν στην πραγματικότητα την επιταχυνόμενη παρακμή της αμερικάνικης ισχύος στην Ευρώπη και στον Τρίτο Κόσμο. Γιατί το χαρακτηριστικό στην όλη επιχείρηση δεν ήταν ότι αυτοί οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν με θράσος, αλλά ότι τέλειωσαν γρήγορα και άδοξα οδηγώντας σε αποτυχία το αμερικάνικο σχέδιο.

Οι Αμερικάνοι επιτέθηκαν στο Ιράκ για να εμποδίσουν την ήττα του Πατριωτικού Κόμματος του Κουρδιστάν, που έχει ηγέτη του τον Ταλαμπανί. Ο Ταλαμπανί εδώ και χρόνια δουλεύει σε συμμαχία με τη Ρωσία, τη Συρία και το Ιράν για να πάρει την πολιτική και στρατιωτική ηγεμονία μέσα στο Ιρακινό Κουρδιστάν από τα χέρια του ισχυρού και από παλιά ρίζωμένου στον κούρδικο λαό Δημοκρατικού Κόμματος με ηγέτη τον Μπαρζανί. Ο Μπαρζανί ακολούθει, με όση συνέπεια μπορεί να έχει ένα εθνικό αστικό κίνημα, μια τριτοκοσμική γραμμή.

Στη δοσμένη στιγμή ο Ταλαμπανί προσπάθησε με τη βοήθεια του Ιράν, της Συρίας και του ΡΚΚ να εκτοπίσει το Δημοκρατικό Κόμμα από τις θέσεις του. Τότε ο Μπαρζανί συμμάχησε με το Σαντάμ Χουσεΐν. Μόλις το ιρακινό πυροβολικό κάλυψε την αντεπίθεση του Μπαρζανί, ο πάντα ρωσόφιλος Κλίντον (σαν άλλος Πάλμερστον) βομβάρδισε τις θέσεις του Μπαρζανί και απείλησε το Χουσεΐν με καταστροφικό πόλεμο ενάντια σε όλο το Ιράκ. Το Πατριωτικό Κόμμα βγήκε να χειροκροτήσει τη σωτήρια γι' αυτό αμερικάνικη προστασία, που όλα έδειχναν ότι θα συνεχίζοταν και θα κλιμακωνόταν. Όμως ξαφνικά η αμερικάνικη επέμβαση σταμάτησε και το Δημοκρατικό Κόμμα συνέτριψε το κόμμα του Ταλαμπανί και το εκτόπισε από τις βασικές του στρατιωτικές και πολιτικές θέσεις.

Η αιτία της αμερικάνικης άτακτης οπισθοχώρησης βρίσκεται στην απροσδόκητη απομόνωση του προβοκάτορα Κλίντον ταυτόχρονα από την Ευρώπη και τους μετριοπαθείς Άραβες.

Στην ευρωπαϊκή απομόνωση τον αποφασιστικό ρόλο έπαιξε η σαφής καταδίκη της αμερικάνικης επέμβασης από τη Γαλλία. Τέτοιο ωμό χαστούκι ίσως δεν είχε δεχτεί ποτέ ως τώρα η αμερικάνικη υπερδύναμη. Κάθε τέτοια αποδοκιμασία συνηθίζεται να γίνεται με τους πιο διακριτικούς τρόπους.

Στη διπλωματική γλώσσα αυτοί οι τρόποι παίρνουν τη μορφή της μη υποστήριξης μιας πράξης ενός συμμάχου και όχι της καταδίκη της. Η στάση όμως της Γαλλίας στα ζητήματα της ευρωπαϊκής πολιτικής και της άμυνας είναι τόσο αποφασιστική όσο και εκείνη της Γερμανίας στα οικονομικά. Έτσι η Ευρωπαϊκή Ένωση αποφάσισε να μην υποστηρίξει την αμερικάνικη επίθεση και οι ΗΠΑ έμειναν μόνο με την Αγγλία. Άλλα η Αγγλία είναι η τελευταία χώρα που μπορεί να εκπροσωπεί το κοινό ευρωπαϊκό πνεύμα σε οποιοδήποτε επίπεδο.

Έτσι η Ευρώπη χάθηκε για τον Κλίντον. Όμως δίχως Ευρώπη δεν υπάρχει όχι μόνο η πολιτική, αλλά ούτε και η βασική οικονομική προϋπόθεση ενός παρατεταμένου πολέμου με το Ιράκ, όπως εκείνου πριν πέντε χρόνια. Τότε οι Αμερικάνοι εξασφάλισαν τη στρατιωτική ηγεμονία, αλλά οικονομικά υποχρεώθηκαν να στηριχθούν στην Ευρώπη. Ο πόλεμος του κόλπου έγινε “ρεφενέ” με τα λεφτά των ΗΠΑ, της Ευρώπης και της Ιαπωνίας. Τώρα αποδείχνεται περίτρανα ότι η εποχή της Κορέας και του Βιετνάμ, όπου οι Αμερικάνοι σήκωναν μόνοι τους το οικονομικό και πολιτικό βάρος ενός πολέμου, έχει περάσει ανεπιστρεπτί.

Όμως η ταπείνωση των ΗΠΑ δε βρίσκεται τόσο στην εγκατάλειψη από την Ευρώπη όσο στην καταδίκη της επίθεσής τους από τα ίδια τα φιλειρηνικά αραβικά κράτη, αυτά που είχαν στηρίξει την “Καταιγίδα της Ερήμου” πριν πέντα χρόνια. Αναφερόμαστε εδώ στα κράτη του Κόλπου, την Ιορδανία και την Αίγυπτο, που όλα τους αντιστέκονται στον ισλαμοφασισμό του Ιράν και που είχαν επίσης καταδικάσει την εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ.

Αυτά τα κράτη, που διαρκώς καταγγέλλονται από τη φιλορώσικη και τροτσκιστική προπαγάνδα σαν φιλοαμερικάνικα, απόδειξαν σ' αυτή την κρίση ακριβώς το αντίθετο και φώτισαν ξανά τη γενικά προοδευτική στάση που είχαν κρατήσει και στη διάρκεια του πολέμου του Κόλπου. Τότε είχαν συμμαχήσει με τις ΗΠΑ επειδότιο το κύριο για την περιοχή εκείνη τη στιγμή ήταν η άρνηση της χιτλερικού τύπου ιρακινής εισβολής και κατοχής του Κουβέιτ. Σήμερα καταδικάζουν τις ΗΠΑ επειδή ο σκοπός του βομβαρδισμού δεν

είναι η απελευθέρωση του Κουβέιτ, αλλά ο διαμελισμός του ίδιου του Ιράκ και η υποδούλωσή του στους τοπικούς τραμπούκους και τον ηγεμονισμό των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Ακόμα αυτός ο βομβαρδισμός σημαίνει και ωμή επέμβαση στον εμφύλιο ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα του κουρδικού κινήματος μέσα στο Ιράκ.

Να λοιπόν που τα αραβικά κράτη λειτούργησαν σ' αυτή την κρίση, παρά το συνηθισμένο αντιδημοκρατισμό τους στο εσωτερικό, με σεβασμό στις ειρηνικές και δημοκρατικές διακρατικές αρχές της μη επέμβασης, που τόσο εύκολα ποδοτατούν οι υπεριαλιστές σε Ανατολή και Δύση και τόσο πολύ προσέχουν οι χώρες του Τρίτου Κόσμου. Αυτή είναι και μια βασική διαφορά ανάμεσα στη στάση των αραβικών χωρών και τη στάση της Ευρώπης σε τούτη την κρίση. Η Ευρώπη, και πιο ειδικά η Γαλλία, αρνήθηκε να υποστηρίξει τις ΗΠΑ σε μεγάλο βαθμό γιατί θέλει να πάιξε το δικό της παιχνίδι οικονομικής διείσδυσης στον Κόλπο. Η κακή αυτή φύση του βέτο της στους βομβαρδισμούς, εκδηλώνεται με την απαράδεχτα συμφιλιωτική της στάση απέναντι στον ισλαμοφασισμό του Ιράν. Αντίθετα, οι αραβικές χώρες κινήθηκαν περισσότερο εξαιτίας της αντίστασής τους στην πολιτική πυγμής και μεγάλης δύναμης που ακολουθούν οι υπερδυνάμεις

στον Τρίτο Κόσμο.

Όπως και να έχουν όμως τα πράγματα, το σίγουρο είναι πως οι ΗΠΑ και ο Κλίντον δέχτηκαν ένα πελώριο χτύπημα. Όμως το μεγαλύτερο χτύπημα το δέχτηκε η Ρωσία, που θέλει να κερδίζει δίχως ποτέ να εκτίθεται. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ανέθεσε την υποστήριξη του Ταλαμπανί και όλη την πολιτική της βρώμικης επέμβασης στα εσωτερικά του Ιράκ στις ΗΠΑ, ενώ η ίδια καμώθηκε πως δεν ήξερε τίποτα, και μάλιστα φρόντισε να διαφοροποιήθει στα λόγια και να καταδικάσει τις ΗΠΑ. Άλλα τις καταδίκασε αφού βγήκε η Γαλλία και με τους χαμηλότερους δυνατούς τόνους.

Όσο για τους βρωμερούς μουλάδες του Ιράν, αυτοί επέκριναν τις ΗΠΑ, όπως κάνουν πάντα, αλλά με το αιτιολογικό «η επίθεση των ΗΠΑ έπρεπε να έχει γίνει νωρίτερα για να αποτραπεί η επίθεση του Χουσεΐν εναντίον των Κούρδων» (Ελευθεροτυπία, 4 Σεπτέμβρη). Αυτή η δήλωση ισοδυναμεί με υποστήριξη της επίθεσης επί της ουσίας. Δεν είναι πραγματικά τυχαίο ότι οι ολόκληροι το φιλορώσικο στρατόπεδο στη χώρα μας βρήκε ελάχιστα λόγια για να καταδικάσει αυτή την επίθεσης επί της ουσίας. Δεν είναι πραγματικά τυχαίο ότι οι Σαντάμ Χουσεΐν υποχώρησε και ότι ο πόλεμος στο ιρακινό Κουρδιστάν είναι ένας εμφύλιος στον οποίο οι ΗΠΑ δεν μπορούν να επέμβουν υπέρ της μιας πλευράς. Ότι δε φτάνει μια υπερδύναμη σε πτώση τα κάνει κρεμαστάρια.

Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Την Κυριακή το βράδυ (18/8) το κανάλι του ΣΚΑΪ έδειξε ένα ντοκυμαντέρ για τα χημικά όπλα.

Σταθήκαμε σ' ένα σημείο και αυτό σχολιάζουμε παρακάτω.

Μετά τη συμφωνία ΗΠΑ και πρώην ΕΣΣΔ για την καταστροφή των χημικών όπλων, οι ΗΠΑ (Μπους) δεσμεύτηκαν ότι θα καταστρέψουν όμεσα το 98% των όπλων τους και μόνο το 2% θα μείνει για να καταστραφεί σε διάστημα μιας δεκαετίας.

Πράγματι, στα πλαίσια αυτής της συμφωνίας αχρήστεψε χημικά που έκλεισε σε τσιμέντο

και βύθισε στον κόλπο του Μεξικού. Επίσης πειραματίζεται και με την τελευτοποίηση εργοστασίων καταστροφής χημικών.

Η Αγγλία επίσης ακολούθησε το παράδειγμα των ΗΠΑ βυθίζοντας τα χημικά της στη Βαλτική. Μόνο που δεν τα έκλεισε σε τσιμέντο, με αποτέλεσμα να παρουσιάζεται ρύπανση από διαρροή.

Τι έγινε όμως με τις τεράστιες ποσότητες της πρώην ΕΣΣΔ; Στο ντοκιμαντέρ ο αφηγητής ήταν κατηγορηματικός: «Δε γνωρίζουμε KANENAN τρόπο με τον οποίο η πρώην ΕΣΣΔ ή η σημερινή Ρωσία να κατέστρεψε

έστω κάποια ποσότητα χημικών. Ένα εργοστάσιο καταστροφής χημικών που κατασκευάστηκε δε λειτούργησε ΠΟΤΕ! Το επιχείρημα ήταν ότι η Ρωσία έχει παλιά και ελλιπή τεχνολογία για να το ρισκάρει».

Ένας Ρώσος μάλιστα, αρμόδιος για το θέμα,

